

Λόγια Θεοδίδακτα

* Ο Χριστός στάλθηκε από τόν Θεό για νά σώση τόν άνθρωπο. Νά μήν ξεχνᾶμε τόν Χριστό πού εἶναι σταυρωμένος γιά μᾶς... Ὁ Θεός εἶναι δύναμη καλωσύνης.

* Ἡ προσευχή εἶναι ἀπαραίτητη γιατί καλλιεργεῖται ἡ ψυχή... Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι λαχτάρα. Θά παρακαλάμε μέ πόνο, βοήθησέ με, Κύριε, μόνο Ἐσύ εἶσαι ἡ σωτηρία, μήν φεύγεις ἀπ' τήν καρδιά μου.

* Ὁ ἀναμάρτητος Χριστός εἶναι φῶς ἐκ φωτός καί γιά νά μᾶς ἐμπιστευτῆ πρέπει νά δῆ τά παρακάλια μας, τά καλά μας ἔργα καί τίς προσευχές μας.

* Οἱ πιστοί εἶναι σάν τίς κολῶνες πού στηρίζουν μία πλάκα.

* Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι πανταχοῦ. Ὅπως ὁ ἥλιος πού ὅλους τοὺς φωτίζει.

* Ἡ πίστη εἶναι ἐμπιστοσύνη στόν Θεό, εἶναι σά μαγνήτης.

* Ὅλοι πολεμᾶνε νά τόν βγάλουν ἄκυρο τόν Χριστό ἀλλά δέν θά τά καταφέρουν... Ὁ Θεός εἶναι δύναμη ἀκίνητης καλωσύνης...

* Ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ εἶναι πιά μεγάλη ἀπ' τήν δικαιοσύνη του... Νά ἐνδυθοῦμε τό Εὐαγγέλιο, πού εἶναι τό βῆμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἁμαρτίες, καί σάν τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς νά εἶναι ἢ σάν τά φύλλα τῶν δένδρων, ὅλες λυώνουν ἅμα πιστέψης...

Μόνο μέ «ἄνωθεν» φωτισμό ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος. Οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅπου μετανοήσουν, ἐπιστρατεύονται σάν θαῦμα. Τό θεμένο πλοῖο καί στή φουρτοῦνα ἔχει ἐλπίδα νά σωθῆ.

* Νά μήν χάσουμε τό πιστεύω μας. Εἶναι τό σχοινί πού μᾶς ἐνώνει μέ τόν Θεό, πού μᾶς δένει μέ τόν Θεό.

* Στό Εὐαγγέλιό μας, πού εἶναι τό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπαγορεύεται ἡ κακία... Τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν κατεβαίνει στόν περήφανο νά τόν φωτίσει... Ἀνάλογα μέ τήν δύναμη τῆς προσευχῆς, ἔρχεται ταπείνωση.

* Χαρά στόν ἄνθρωπο πού θ' ἀγωνίζεται νά εἶναι ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ... Ὅταν εἶναι καθαρά τά «ἠγκαρδά σου», τόν θεωρεῖς ὅλον τόν κόσμο σάν τόν ἑαυτό σου καί λυπάσαι καί προσεύχεσαι. Δέν εἶναι μόνο νά παραδεχόμαστε Θεό, ἀλλά καί νά λατρεύουμε.

«Σάν τό χρυσάφι στό καμίνι»

(Ἀπό τίς χαριτωμένες ἐμπειρίες τοῦ ἀπλοῦ,
πιστοῦ, ταπεινοῦ, ἐναρέτου, θεοφωτίστου
βιοπαλαιστή καί συγχρόνου Ἰώβ,
Ἄναστασίου Μ., 1929-2004).



Ἔκδοσις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2005



Σημείωμα εκδότου

Ἡ τοῦ Θεοῦ ἄπειρη φιλανθρωπία εὐδόκησε, ὥστε νά φανερώσῃ ἕναν ἄγνωστον κρυμένον ἐκλεκτόν δοῦλον του, πού διέθετε ἀκλόνητη πίστη καί ἀγάπη στόν ἀναμάρτητο Χριστό καί ὑπηρετοῦσε τό θέλημα τοῦ Θεανθρώπου μέ τήν καρδιά του. Πρόκειται γιά τόν ἀξιομακάριστο ἐν Χριστῷ ἀδελφό Ἀναστάσιο ἀπό ἕνα χωριό τῆς Μακεδονίας μας πού μετατέθηκε ἀπό τήν στρατευομένη Ἐκκλησία στήν θριαμβεύουσα στίς 30 Αὐγούστου τοῦ 2004.

Θέλοντας ὁ Κύριος νά ἀποκαλύψῃ τόν ἐργάτη τῆς ἀρετῆς, νά μᾶς στηρίξῃ πνευματικά καί νά ἐπιβεβαιώσῃ ὅ,τι «*Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ Αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13, 7), καί «*ὅτι χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν*» (Ἰωάν. 15, 5), ἔστειλε κοντά του ἕνα φιλόχριστο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος στίς συχνές ἐπισκέψεις του στόν ἀσθενῆ Ἀναστάσιο, ἔκαμνε διάφορες πνευματικές ἐρωτήσεις γιά νά ὠφελεῖται ψυχικά. Βλέποντας, ὅμως, τά λεγόμενά του πώς ἔχουν θεϊκή σοφία καί χάρη Θεοῦ, καί ἀπό φώτιση Θεοῦ, σημείωνε σέ πρόχειρα χαρτιά τίς ἀπαντήσεις πού ἔδιδε ὁ φωτισμένος καί μαρτυρικός αὐτός ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Μετά τήν ἐκδημία τοῦ εὐλογημένου Ἀναστασίου ἔβαλε σέ κάποια σειρά τίς σημειώσεις του γιά προσωπική του χρήση.

Κατά θέληση, ὅμως, Θεοῦ ἔλαβαν γνῶσιν αὐτῆς τῆς θεοφιλοῦς ἐργασίας οἱ ἐκδόσεις «*Ὁρθόδοξος Κυψέλη*» καί, κατόπιν συνεννοήσεως μέ τόν κοπιάσαντα ἀδελφόν, κρίθηκε χρήσιμον ὅπως δῆ τό φῶς τῆς δημοσιότητος πρὸς δόξαν τοῦ ζῶντος Τριαδικοῦ μας Θεοῦ, τιμὴν τοῦ ἀφοσιωμένου δούλου Του Ἀναστασίου καί πνευματική ὠφέλεια τῶν καλοπροαιρέτων ἀναγνωστῶν.

Εὐχῆς ἔργον ὄχι μόνον προσεκτικά νά μελετήσουμε αὐτές τίς φωτεινές ἐμπειρίες, ἀλλά καί νά μαθητεύσουμε στά ὅσα θεοδίδακτα μᾶς καταθέτει ὁ στολισμένος μέ δωρεές, ἀρετές καί καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δοῦλος Του Ἀναστάσιος, ὁ ὁποῖος ἐφάρμοζε στήν πράξη τό Εὐαγγέλιο καί ζοῦσε ὡς οὐρανοπολίτης ἐδῶ κάτω στήν πρόσκαιρη ζωή.

Τέλος μετά Θεόν ἐκφράζομε θερμές εὐχαριστίες καί στόν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν πού διέσωσε μέρος ἀπό τόν πνευματικόν θησαυρόν τοῦ μεταστάντος, καί εὐχόμεθα ἀπό τόν Κύριο νά λάβῃ πλούσια τήν ἀντίδοση τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης του καί τῆς πνευματικῆς ἐλεημοσύνης.

* * *

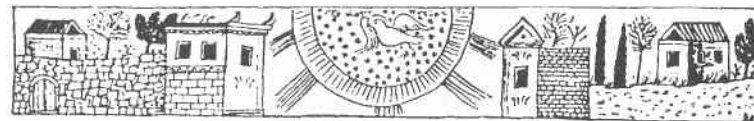


Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καί ὁμόθρονε, τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ, Παράκλητε δόξα σοι.

(Στιχηρόν Ἰδιόμελον τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Πεντηκοστῆς).

Σημείωσις: Τό τεῦχος αὐτό διανέμεται δωρεάν πρός παρηγορία καί στήριξη θλιβομένων συνανθρώπων μας ἀπό χρόνιες παθήσεις, ἀπό τίς ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη».

Πληροφορίες στό τηλ. 2310.212659 καί σέ ὄρες καταστημάτων.



Ἀναστάσιος Μ. (1929-2004)

Ὁ Θεός διάλεξε τοὺς ἀπλοϊκοὺς πού ὁ κόσμος θεωρεῖ μαρούς γιά νά καταντροπιάσῃ τοὺς σοφοὺς. Καί ἐξέλεξε ὅσους ὁ κόσμος θεωρεῖ ἀνίσχυρους γιά νά ντροπιάσῃ τελικά ἐκείνους πού ἔχουν κοσμική δύναμη, καί ἐδιάλεξε ὁ Θεός ἐκείνους πού ἔχουν ἄσημη καταγωγή καί τοὺς περιφρονημένους κι ἐκείνους πού τοὺς θεωροῦν τόσο τιποτένιους σάν νά μὴν ὑπάρχουν κἄν, γιά νά καταργήσῃ ὅσους θαρροῦν πὼς εἶναι κάτι. Καί τοῦτο γιά νά μὴν μπορεῖ νά καυχῆθῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κανεῖς ἀπολύτως.

(Α΄ Κορινθίους α΄, 27)

Τά ἀνωτέρω ἀρμόζουν γιά τόν ταπεινό καί πολυβασανισμένο, μακαριστό κ. Τάσο, ὁ ὁποῖος μέ τήν ἐμπρακτικὴ πίστη του στόν Χριστό, εἶχε λάβει πολλά οὐράνια χαρίσματα. Γεννήθηκε τόν Δεκέμβριο τοῦ 1929 στήν Κ....., ἓνα χωριό μικρό κοντά στήν λίμνη Ἀπό μικρό παιδί μπῆκε στήν βιοπάλη, ἦταν ὀρφανός ἀπό πατέρα ἀπό τήν ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν. Στήν ἀρχή ἦταν τσομπανᾶκος, μετά στά χωράφια, ἀργότερα στίς οἰκοδομές, χαμάλης σέ ἀποθήκες, καλλιεργητής σέ λαχανόκηπους, πλανόδιος μανάβης. Ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος σέ ἡλικία 16 ἐτῶν, σκέφτηκε, ποιό δρόμο νά πάρῃ κι ἀπό τότε, ἔπεσε στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, στό Εὐαγγέλιο, νιώθοντας «σάν ἐπιστρατευμένος». Ὅταν συναντιόνταν στά βουνά μ' ἓναν ἄλλον πιστό βοσκό τόν κ. Νεοκλή, φώναζε ὁ ἓνας τόν ἄλλον, σάν σύνθημα καί σάν χαιρετισμό Ἀγαπᾶς τόν Χριστό; –Ναί, τόν ἀγαπῶ! Μέ τήν πρώτη

εὐκαιρία πουλᾷ ἓνα γομᾶρι κι ἀγοράζει μιά Καινή Διαθήκη, ἀπ' αὐτές πού κυκλοφοροῦσαν τότε σέ παράφραση στήν καθομιλουμένη. Αὐτό τό βιβλίο τό ἔκανε κτῆμα του, ὥστε νά τό πονᾷ καί νά κλαίη γι' αὐτό. Εἶχε γίνει τόσο βίωμά του, ὥστε ὅταν μιλοῦσε ἀνέφερε πάντα κάτι ἀπ' τό Εὐαγγέλιο, δύο κεφάλαια μάλιστα τά ἔλεγε μέ τήν ἀργόσυρτη παιδική φωνή του ἀπ' ἔξω: τούς Μακαρισμούς ἀπό τό κατά Ματθαῖον, καί ἀπό τό κατά Ἰωάννη τό 14ο κεφάλαιο «μή ταράζεται ἡ καρδιά σας... Πιστέψετε εἰς τόν Θεόν καί εἰς ἐμέ πιστέψετε... στήν οἰκία τοῦ πατέρα μου εἶναι πολλά οἰκήματα...». Εἶχε βαθιά ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία, γιά τίς ἀκολουθίες της, τά μυστήριά της. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι λαχτάρα, ἔλεγε. Σέ ἀνάπαυε καί μόνο πού τόν ἔβλεπε γιατί μιλοῦσε τό παράδειγμά του, πρᾶος, ἀνεξίκακος, ἐργατικός, πονόψυχος. Ἐπειδή εἶχε ζήσει μέσ στά βουνά ἀπό μικρό παιδί, κατανοοῦσε ἀβίαστα τά χωρία ἐκεῖνα, τίς παραβολές ἰδίως τοῦ Εὐαγγελίου πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἀγροτική ζωή κι ἔδινε μέ χαριτωμένο τρόπο παραδείγματα ἀπ' τή ζωή στή φύση. Διδακτός Θεοῦ, πράγματι, γιατί σχολεῖο οὔτε τρεῖς τάξεις δέν πρόλαβε νά πάη, κι ἔλεγε πράγματα πού νόμιζες πώς εἶχε διαβάσει πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐνῶ αὐτός τό μόνο πού εἶχε διαβάσει ἦταν τά τέσσερα εὐαγγέλια ἀπ' τήν παλιά, φθαρμένη μὰ τόσο ἀγαπημένη του Καινή Διαθήκη. Μά δέν ἔλεγε μόνο, ἀλλά καί τά ἐφάρμοζε στήν πράξη μέ τήν βοήθεια τῆς προσευχῆς. Ἔλεγε, ἄχ Θεέ μου, καθάρισε με ἀπό τά κρύφια κι ἄθελά μου, πού βρίσκεται στόν 18ο Ψαλμό, (ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με) ἀλλά καί στό Γεροντικό: «Κύριε, ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με γιά νά μήν ντροπιάζομαι στήν προσευχή μου».

Στά σαράντα του χρόνια τόν βρῆκε τό «ζάχαρο» πού τό ἔλεγε εὐλογία. Δέχτηκε τήν ἀρρώστια αὐτή μέ τίς πολλές ἐπιλοκές σάν ἓναν ἀπαραίτητο σταθμό στήν ζωή του. Δέν διέκοψε τήν ἐργασία του, παρά τήν εἰδική ἀγωγή (ἰνσουλίνες, δίαιτα σχετική, συχνούς ἐργαστη-

ριακούς ἐλέγχους), ἀντιθέτως, δούλευε ὡς τά 67 χρόνια του σκληρά, μέ τήν τσάπα, τό φτυάρι, τά ποτίσματα στους μπαξέδες πού νοίκιαζε, γιατί δέν εἶχε χωράφια δικά του. Ὅταν γινόταν ἡ σοδειά, γυρνοῦσε στό χωριό μέ τό κάρο κι ἀργότερα μ' ἓνα χειροκίνητο καροτσάκι μέ τρεῖς ρόδες καί διαλαλοῦσε, μέ τήν ἀθῶα παιδιάστικη φωνή του, τήν μαναβική του. Πάντα ἔβαζε στή σακοῦλα τοῦ ἀγοραστή περισσότερο ἀπ' ὅσα ζύγιζε, χάρια πού πήγαινε σέ ἀναγκασμένους κι ἄφηνε κρυφά τά καλύτερα ἀπ' τά προϊόντα τοῦ μόχθου του. Ἔπαθε πολλές φορές κῶμα ἀπό ὑπεργλυκαιμία καί τό ἀντίθετο ἀπό ὑπογλυκαιμία, μέ νοσηλεῖες σέ νοσοκομεῖα. Λόγω διαβητικῆς ἀγγειοπάθειας ἔπαθε γάγγραινα στό ἀριστερό πόδι πού εἶχε συνέπεια νά τοῦ τό κόψουν κάτω ἀπ' τό γόνατο, ἐνῶ σέ λίγο τυφλώθηκε, λόγω διαβητικῆς ἀμφιβληστροπάθειας. Ἔτσι καθηλώθηκε, ἐγκλειστος τά τελευταία 7 χρόνια τῆς ζωῆς του στό δωμάτιό του «μόνος μόνω Θεῷ», μετακινούμενος μόνο μέσα στό σπίτι μ' ἓνα ἀναπηρικό καροτσάκι, ἐνῶ καί στό ἄλλο πόδι ἐμφανίστηκαν ἔλκη, οἰδήματα, μελανά δάκτυλα ἀπό γάγγραινα, πού τοῦ ἔφερνε πόνους. Κάποτε ἐνιωθε σάν νά τοῦ πιονίζουν τό πόδι, ἐνῶ δέν ἔλειπαν οἱ πόνοι καί στό ἀκρωτηριασμένο – αὐτό πού ὀνομάζεται ἰατρικῶς «φάντασμα μέλος». Ὅταν ὅμως τόν ρωτοῦσες τί κάνει, ἔλεγε, καλύτερα ἐδῶ μέσα, ἴσως ἅμα ἤμουν στό πλατάνι, στήν πλατεῖα, νά ἀμαρτανόμουν. Κι ἔτσι, στήν ἡσυχία, ἔφτανε στήν ἀπαραίτητη γι' αὐτόν αὐτοσυγκέντρωση καί στήν πιό ἀγαπημένη του ἐνασχόληση, τήν προσευχή, πού τόν τραβοῦσε σάν μαγνήτης.

Προσεκτικός στά λόγια, ποτέ κατάκριση, αὐτός πού τόσα χρόνια εἶχε νά βάλει γλυκό στό στόμα του, ποτέ δέν ἔβγαλε λόγο πικρό γιά κάποιον ἢ νά ρίξη κάπου μιά σκιά, κι ὅλα αὐτά ἀβίαστα χωρίς νά σοῦ δίνει τήν ἐντύπωση ὅτι αὐτο-λογοκρίνεται ἢ κάτι ἄγνωστο ἐντελῶς σ' αὐτόν, νά ὑποκρίνεται. Λές κι εἶχε ὑπ' ὄψιν του τίς συμβουλές τοῦ Ἀποστ. Παύλου στόν Τιμόθεο καί στόν Τι-

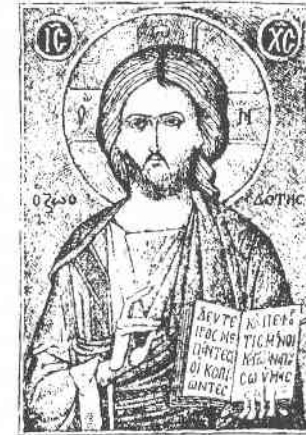
το, πού δέν τίς εἶχε διαβάσει: «νά ἔχης νήψη σέ ὅλα, κακοπάθησε, κάμε ἔργο Εὐαγγελιστοῦ, νά εἶσαι ἄμαχος, ἐπιεικῆς, πρᾶος». Τά πρῶινά ἄκουγε, (ἀπό τότε πού σταμάτησε νά δουλεύη, γιατί προηγουμένως ξυπνοῦσε ἀπ' τὰ χαράματα) ἀπό τόν σταθμό τῆς Λυδίας τό συναξάρι τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας καί ἀκούγοντάς το ἦταν σέ κατάνυξη καί περισυλλογή. Δές πῶς εἶναι ἡ πίστη μας ζωντανή, ἔλεγε, καί στό τέλος ἀκούγοντας τό τροπάριο τοῦ ἁγίου, χαιρόταν. Χαρμολύπη!

Τούς τελευταίους μῆνες τῆς ζωῆς του ἦρθαν ἀπανωτές οἱ ἐπιπλοκές τῆς χρονίας πάθησής του κι ἔγιναν πολλές εἰσαγωγές σέ πολλά νοσοκομεῖα: πνευμονικό οἴδημα μέ ὀρθόπνοια βασανιστική, στηθαγικές προσβολές, ἐμφράγματα σιωπηλά καί φανερά, καί ἀπό κοντά ἀφόρητοι πόνοι στό γαγγραινιασμένο πόδι, μέ τό ζάχαρο νά ἀπορρυθμίζεται συχνά, τρυπημένος πόσες χιλιάδες φορές γιά τίς ἐνέσεις ἰνσουλίνης, γιά τίς ἀναλύσεις, σέ ράντζα, σέ θαλάμους καί στήν ἐντατική καί ἀπό ἐκεῖ πού ἦταν σοβαρά νά ἀναλαμβάνει πάλι. Χαρακτηριστικά ὁ διευθυντής μιᾶς καρδιολογικῆς κλινικῆς εἶπε ἀπορώντας, πῶς «αὐτός εἶχε μιά μή ἀναμενόμενη βελτίωση». Καί ὁ κ. Τάσος: σάν ἄνθρωπος πού μπαινόβγαινε σέ νοσοκομεῖα, μέ φορεῖα καί ἀσθενοφόρα, εἶχε βέβαια τά σημάδια τῆς κόπωσης, τήν ἔγνοια ὅτι κουράζει τούς ἄλλους, μιά πού ἐξαρτιόταν στίς κινήσεις του, ὅμως στό πρόσωπό του, στήν συμπεριφορά του, ἦταν ἔκδηλος ὁ καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον γιά ὅλους, πίστη, ἀνεκτικότητα, ὑπομονή, ἐγκράτεια. Ἐγκράτεια σέ ὅλα, στή γλῶσσα, στήν τροφή του πού στήν περίπτωσή του ἦταν κυριολεκτικά καί τό φάρμακό του. Τηροῦσε τίς νηστεῖες καί ὅταν περίμενε νά μεταλάβῃ, ὅπως ὄρισε ὁ ξομολόγος, περίμενε νηστικός ὥσπου νάρθη ὁ παπᾶς μετά τήν ἀπόλυση, ἔβλεπε ὅτι εἶχε ἀπόπνοια ὀξόνης λόγω τοῦ διαβήτη, καί περίμενε μέ πόθο τήν θεία Κοινωνία πού μ' αὐτήν «παίρνομε, ὅπως ἔλεγε, μερτικό ἀπ' τόν Χριστό».

Κι ἀφοῦ καθαρίστηκε σάν τό χρυσάφι στό καμίνι τῶν θλίψεων μέ τήν ὑπομονή, ἔφτασε τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του νά λέη: «Ἄχ Θεέ μου, σῶσε με! Ἄχ Θεέ μου, συγχώρεσέ με! Δῶσε μου δύναμη καί κουράγιο τ' ὄνομά σου νά ἔχω στήν καρδιά μου. Ἄχ! τίποτα δέ θέλω ἄλλο...». Καί τίς ἐπόμενες ἡμέρες δέν παρακαλοῦσε γιά τόν ἑαυτό του ἀλλά ἔλεγε μέ φωνή ἱκετευτική, σάν σέ παράκληση, ἐνῶ τό ἴσο τό κρατοῦσε ὁ βόμβος ἀπ' τό μηχανήμα πού τοῦ ἔδινε ὀξυγόνο.

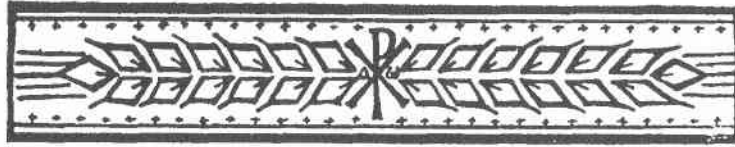
– Ἄχ Θεέ μου, σῶσε τήν ἀνθρωπότητα., Θεέ μου σῶσε τήν ἀνθρωπότητα..., σῶσε τήν ἀνθρωπότητα... καί νόμιζες ὅτι βρισκόταν ἄλλοῦ...

Καί τώρα, ἐκεῖ πού βρίσκεσαι, ἀγαθέ καί χαριτωμένε κ. Τάσο, στήν οὐράνια ἀγαλλίαση, ἐσύ πού δέν γνώρισες μάταιες χαρές τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλά τίς δωρεές τῆς χάριτος, αἰωνία σου ἡ μνήμη....



Ἀληθινά, εἶναι ἓνα πρᾶγμα θαυμαστό, μέ τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ νά γίνεται ὁ ἄνθρωπος πνευματικός σέ ὅλα κι ἀκόμα κι ὁ πιό ἀπαίδευτος «ὁ τσομπᾶνος».

(Φ. Κόντογλου)



Λίγα βιογραφικά

Ο κ. Τάσος (Αναστάσιος) Μ. γεννήθηκε τό 1929. Τό 1932 πέθανε ο πατέρας του σέ ηλικία 37 χρονῶν ἀπό «πούντα». Ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπό στό Σχολάρι τῆς Θράκης. Ἦταν θεοσεβούμενος καί εἶχε ἀγοράσει ἀπό ἕνα μετόχι τήν εἰκόνα τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων καί τήν ἔφερε στήν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Ἡ μητέρα του ἦταν κι αὐτή Θρακιώτισσα ἀπό τό Νηχῶρι, κοντά στήν Ραιδεστό, γέννησε 6 παιδιά. Ὅπως ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος, «Ἀπό μικρός πέρασα μαρτύρια. Ἦμαν ἔως 2 χρονῶ, ἀβράκωτος, μέ φουστανάκι τότες μᾶς εἶχαν, καί πῆγα κι ἔπеса πάνω στήν πυροστιά. Τότες νέ φάρμακα... νέ τίποτα... Μέ πρακτικά νά μέ γιατρέψουν! Ἐπειδή εἴμασταν 5 ὀρφανά, ἐμένα τό τελευταῖο μ' ἔδωκαν γιά υἱοθεσία σ' ἕνα διπλανό χωριό. Ἦμουν δίδυμος μ' ἕναν ἀδελφό μου πού γεννήθηκε πολύ ζωηρός, μπαμπάτσικο μωρό λέγανε, ἐνῶ ἐγώ ἦμουν σά ψοφίμι, ζαλίμι μέ λέγαν! Ἐκεῖνο τό βύζαιναν, ἐμένα μ' εἶχαν παραπετάξει, μά ὁ πατέρας μέ λυπόταν καί μοῦ ἔδινε λίγο λαδάκι μέ ζάχαρη. Περιφρονημένος ἦμουν ἀπό μικρός. Καί πεθαίνει ἐκεῖνο τό κατάγερο καί μνήσκω ἐγώ! Γι' αὐτό νά λέμε πόσος ντουνιας πέρασε ἀπ' αὐτήν τήν γῆς, τί ἔναι τά χρόνια, σά μιά μέρα, σάν ἕνα κῦμα... Νά λέμε ἡμαρτον, συχώρεσέ μας Κύριε, χορτάρια εἴμαστε. Μ' ἔδωκε ἡ μάνα μου ἕνα κομμάτι πίτα, εἶχε τό ταψί μπροστά ἐκείνη τήν ὥρα, καί ἔγινε ἡ υἱοθεσία! Δυόμισυ χρονῶ νά ἴμωνα τότε πού μέ δῶκαν ὀρφανό σέ ξένα χέρια...

Μέ πῆρε σά κουτάβι μέ κλειστά μάτια ὁ πατριός νά μέ πάγη στό ἄλλο χωριό. Μέ πῆγε κατευθεῖαν στό καφε-

νεῖο. Ἐκεῖ μέσα 4-5 καρέκλες κι ἐγώ οὔτε νά κλάψω, νά παραπονεθῶ κι ἔλεγε ὁ πατριός μου στόν κόσμο ἐκεῖ μέσα πῶς μέ πῆρε γιά παιδί του. Μετά μέ πῆγε στό σπίτι του. Δέν εἶχαν αὐτοῖ παιδιά. Μέ δείχνει τήν γυναῖκα του, αὐτήν θά λές μητέρα, ἐμένα θά μέ λές πατέρα. Ναί; Ναί! Αὐτή ὅμως ἡ γυναῖκα του ἦταν σά τσαγκάδα (προβατίνα πού ὅταν γεννᾶ δέν παίρνει κοντά τά ἀρνάκια της). Μέ χτύπαγε ἀλύπητα, γιά σκοτωμό. Ἀπό τό ξύλο, μιά μέρα βάφτηκαν τά σανίδια τῆς παράγκας ὅλο αἷμα. Ὑστερα ἀπό λίγο ἔφτασε αὐτός. –Τί ἔναι; –Μ' ἔδειρε ἡ μάνα! Τότε κι αὐτός ἄρχισε νά δέρνη αὐτήνα. Ὡσπου μέ τά πολλά κάτι γειτόνοι εἰδοποίησαν τή μάνα μου, θά σκοτώση αὐτή τό παιδί, τρέχα! Κι ἦρθε καί μ' ἀρπάζει ἀβράκωτον, κρυφά, ἀπ' τήν αὐλή. Τήν ἄλλη μέρα ἦρθε αὐτός γιά νά μέ ξαναπάρη μά οἱ δικοί μου μ' ἔκρυψαν.

Ὅλη ἡ ζωή μου γεμάτη εἶναι μέ θαυμαστά, ἀπό τότε πού ἦμουν τσομπανᾶκος μέχρι καί τώρα. Τά σπῆματα μας ἦταν παλιά, τούρκικα, σάν ἀχούρια. Μέ λάσπη καί κοπριά γιά ντουβάρια, μέ ἄχερο μέσα, μέ ραγάζια (καλάμια), πλεγμένα σάζια. Τότε ἡ ζωή ἦταν ἀπλή. Παληά ὁ κόσμος μ' ἕνα παραμῦθι τό βράδι κοιμόταν πολύ εὐχαριστημένος. Τώρα δέ παρηγοριέται μέ τίποτα. Τότε ζούσαμε σάν ἀγριάνθρωποι, μέσ στους κινδύνους. Κάποτε ξέχασαν τό ποντικοφάρμακο μέσ στήν πινακωτή, παραλίγο νά μᾶς ξολόθρευε. Καί τί τρώγαμε... κατσαμάκι (καλαμποκίσιο ἀλεῦρι), σαμόλαδο μέ ζάχαρη, σά χαλβάς ἦταν. Μικρό μ' ἔστελναν μέ τά γουρούνια στό βάλτο, μέσ στά μπαντάκια (= λάσπη). Ἐκεῖ ἔπινα θολό νερό βροχῆς καί κάποτε πού δέν εἶχα ποτήρι, ἔβαζα τό παπούτσι μου μέσα στίς γκιουλίτσες (λακκοῦβες) καί ἔπινα... Πάσχα μόνο εἶχε κρέας, μετά ἅμα σφάζαμε κανά γουροῦνι, εἶχε λίγδα, τσιγαρίδα, καβουρμά, κι αὐτά λιγοστά. Κάποτε τρώγαμε καί χέλια ἀπό τή λίμνη. Τά φρούτα μας ἦταν τά γκόρτσια (ἄγρια ἀπίδια), τίποτα βατόμουρα, σταφύλια... Μέσ στίς βασιτιές σάν ἀλπές (ἀλεπούδες) μεγαλώναμε... Ξυπόλητα μέσ στά μπαντάκια. Μιά μέρα, καμιά

15αριά χρονῶ θά 'μουνα, βάλαμε τά γουρούνια μέσ στή λίμνη καί μένα, μ' ἔπιασε ὕπνος, κόβω ἓνα κομμάτι καλάμι, τό βάζω ὄρθιο γιά νά φυλαχτῶ ἀπ' τόν ἥλιο καί πέφτω καί ξαπλώνω μέ τό κεφάλι μου πάνω στό χέρι· ὅταν σηκώθηκα εἶχε πρηστῆ καί μαύρισε τό χέρι, πόναγα, τρόμαξαν νά τό γιάνουν....

* * *

Παιδική ἡλικία

Τότε σά τσομπάνης 130 πρόβατα εἶχα... Ὁ τσομπάνης δέν κοιμᾶται, σάν τόν Χριστό ἀγρυπνᾶ. Ὅταν θελήσουν γιά νά φύγουν τά πρόβατα, βάζουν τό κουδούνι τους κοντά στό λαιμό καί δέν ἀκούγονται καί ξεμακραίνουν... Τά βάζει ἔτσι ὁ σατανᾶς γιά νά τά φάη ὁ λύκος. Ἄμα σκαρίσουν, πᾶνε πρὸς τά πάνω. Ἐνα βράδυ κοιμόμουν κι αὐτά φύγαν. Δίνω μιά σκουντιά στόν γέρο δίπλα μου καί τραβῶ κατά πάνω τροχάδην. Ἄμα ὁ λύκος ἀρπάξει τήν προβατίνα, τήν ἀρπάζει ἀπ' τό λαιμό, τήν βαρᾶ μέ τήν οὐρά καί φεύγουν....

* * *

Ὅταν ἔγινα 16 χρονῶ σκέφτηκα ποιόν δρόμο νά πάρω τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς κακίας; Γονάτισα κάτω, θυμήθηκα τί μᾶς ἔλεγε ὁ δάσκαλος. Κι ἀπό τότε, αὐτή ἡ κατάσταση δέν μ' ἀφήνει.

Ἐγώ εἶχα μεράκι στά πρόβατα καί στήν προσευχή. Μέ πιάνει μία συγκίνηση καί θρηνῶ καί ὀδύρομαι γιά τό πιστεύω. Γιατί τό πιστεύω εἶναι ἓνα σχοινί πού μᾶς κρατᾶ καί προσπαθεῖ νά μᾶς τό κόψη ὁ πειρασμός.

Ἀπό 4 χρονῶ σαλάγιζα τή στρούγκα. Εἶδα πολλά: εἴμαστε μουντάρικο μελέτι, στήν Ἀλβανία σφάζαν μοσχάρια....

Πήγαινα στά γουρούνια, ἀπό 6-7 χρονῶ, κρῦο, χει-

μῶνας, ἔτρεμα ἀπ' τήν παγωνιά, τί νά κάνω; πῆρα μιά σφεντόνα, ἔρριξα σ' ἓνα πουλάκι, ἔτσι πού ἦταν παγωμένο, τό 'ριξα κάτω. Ὅταν ἤμασταν μικρά, τρώγαμε ὄλοι, δίχως πιάτα, μέσα ἀπ' τό ταψί, κατσαμάκι δίπλα ἀπ' τή φωτιά. Ἀπό μικρός ὄλο μέ γέρους ἤθελα νά μιλῶ, ὅτι ἄκουγα τό κέρδιζα μέσα μου....

Δέν γνώριζα τί θά πῆ κούραση. Ἐμπαίνα σέ ρεματιές, φορτωνόμουν ξῦλα καί τά ἀνέβαζα μέ τήν πλάτη. Ὁ βοσκός σά βραχῆ τό πρωί, τό βράδυ θά στεγνώσουν τά ροῦχα πάνω του.

Μικρό παιδί, ἄφοβος ἤμουν. Μιά σκυῖα μέ δάγκασε βαθιά, μοῦ 'βγαλε κομμάτι. Τό τύλιξαν μέ μιά πατσαβοῦρα. Νά τό σημάδι....

Θά 'μουνα καμμιά 6-7 χρονῶ, ὅταν συλλογιόμουν κι ἔλεγα μόνος μου, πῶς θά χαθοῦμε; πῶς θά σβήσουμε; Αὐτό πού πιστεύω, μέ σκέπαζε... Φτωχός ἤμουνα καί ἔκαμνα ὄλες τίς δουλειές, γεωργία, ζῶα καί λοιπά...

Μετά ἀπ' τή δουλειά, ὅταν θέριζα, δέν ἔτρωγα. Ὅταν ἀρρώστησε κάποτε ἡ γυναίκα μου καί χρειάστηκε νά πάη στό νοσοκομεῖο, ἔπαιρνα τά παιδιά, τά πήγαινα σέ μιά ἀποθήκη πού δούλευα καί τ' ἄφηνα ἐκεῖ στά ντουβάρια καί γώ στοίβαζα χαμάλης 120 ὀκάδες στήν πλάτη....

Μικρός κοιμήθηκα πάνω σέ φίδι. Ὅταν φυτρώνουν τά καλαμπόκια πᾶνε οἱ κάργες καί τρῶνε τό σπόρο καί ἐκεῖνο ξεραίνεται. Ἐ... κοιμόμουν καί 'γώ καί ἦταν μισοπαραχωμένη μιά ὀχιά στό χῶμα· κοιμόμουν πάνω. Ἡ ὀχιά δέ χαρίζει. Ἐναν χωριανό μας, ἦταν στό κάρο πάνω κι ἀπό κάτω τοῦ δίνουν ἓνα δεμάτι, νάσου ἓνα φίδι, τόν τσίμπησε, μέχρι νά τόν φέρουν ἔλυωσε. Μήν πατήσεις λοιπόν φίδι, τό 'χει γιά προσβολή, γιατί ἔχει ἐγωϊσμό. Σαρντίζεται πάνω σου... Ἐμαθα γιά τά ζῶα πολλά. Ὁ λύκος ἄμα εἶναι γλυκαμένος, ἂν ἔχη φάει ἀνθρώπινο κρέας, θά ὀρμήξει... Παραφυλάει πότε τό μουλάρι θά τό πιάση ὕπνος νά ὀρμήξει.

Ὁ πισινός τοῦ μουλαριοῦ, σά βυζοῦνι πετιέται, ἀπ' ἐκεῖ τό ἀρπάζει... Ἐνῶ τό ἄλογο ἄμα τό ὀρμήξουν, φυ-

σάει, φεύγει. Κάποτε πού ήμουν τσομπανᾶκος, καμιά 9 χρονῶ, βλέπω ἓνα τσακάλι νά ὀρμᾷ πάνω στό μουλᾶρι, νά τό κρατᾷ, νά τό σκάσει. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τό πιό θηρίο, γιατί λέει, κατακυριεύσατε τή γῆ, ἔτσι εἶπε ὁ Θεός. Τό γελάδι δέ φοβᾶται τίποτα. Γι' αὐτό ὁ θάνατος εἶναι μιά μῦθα, νταβάνι. Ἄμα τό τσιμπήση κι ἄμα τό τρυπήση, σηκώνει τήν οὐρά καί τρελλαίνεται. Ἡ ἄλεποῦ πάλι μαγνητίζει τίς κότες. Οἱ κάργες κάνουν βόλτες κι ἀρπάζουν σπουργίτια.

Δέν φοβόμασταν τίποτα μικροί, ὅ,τι καί ν' ἀνταμώναμε. Μέχρι πού ἀπολύθηκα κι ἀκόμα δυό χρόνια ήμουνα τσομπᾶνος, μετά καπνά, κι ὕστερα πῆγα μέ μαστόρους.

Σχολεῖο πῆγα τρεῖς τάξεις, καί κεῖνο, μιά τάξη δέν πῆγα γιατί ήμουν πολύ ἄρρωστος, ἔβηχα, ἔξι μῆνες ἄρρωστος. Ὁ δάσκαλος μας ἦταν πολύ αὐστηρός, μᾶς ἔδερνε. Ὅμως μετά, ὅταν γέρασε, μᾶς μάζευε κάτω ἀπ' τό πλατάνι κι ἔλεγε ἱστορίες. Μιά μέρα μᾶς εἶπε τήν ἱστορία τοῦ Δαυῖδ, πού ἦταν τσομπανᾶκος, καί πώς ἐγινε βασιλιάς κι ἡ στολή του εἶχε ὅλα τά χρώματα τῆς γῆς. Πολλές ἱστορίες μᾶς ἔλεγε ἀπό τήν Βίβλο. Μᾶς εἶπε κάποτε καί γιά τόν ἀδελφό του πού ἔπαθε μελαγχολία καί πώς τοῦ εἶπαν νά λέη τό· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με....

Δέ φοβόμουν... Καμιά δέκα χρονῶ θά 'μουν, μέ στέλνουν μεσάνυχτα νά πάω ψωμί στή λίμνη πού 'χαν τά γουρούνια. Μόλις ξεφούρνισε τό ψωμί, φορτώνω στό γαϊδοῦρι τά γκιούμια μέ τό νερό, τό ψωμί καί πάω στους τσομπᾶνους μόνος μου...

Μετά ἄρχισε ὁ πόλεμος, 10 χρονῶ, πού ήμουν. Μ' ἄρρεξε νά μιλάω μέ γέρους, ὅ,τι ἄκουγα ἀπ' τούς μεγάλους τό ἄρπαζα. Ὅ,τι ἄκουγα γινόταν προῖκα μου.

Τό '44 μᾶς κάσαν τά σπίτια στό χωριό.

Ἐρχόνταν τό τραῖνο μέ Γερμανούς, Βουλγάρους, κάναν ἐνέδρα οἱ ἀντάρτες, πιστόλια ἀκουγόταν σά βατράχια, χαλασμός! Ἡ μηχανή ξεκλείδωσε καί ἔφυγε, τά βα-

γόνια ἔμειναν. Μετά οἱ Γερμανοί, γιά ἐκδίκηση, γκρέμισαν τήν σκεπή στό σχολεῖο καί καῖγαν τά σπίτια. Ἐγώ ἔβαλα ἓνα καπέλο στ' αὐτί μου, οἱ σφαῖρες σφύριζαν, καί πετάχθηκα σ' ἓνα χαντάκι. Μετά φύγαμε στά βουνά... Ἐκεῖ ἓνα βράδι μέ λέει ὁ ἀδελφός μου, δέν πᾶς στό χωριό μας μήπως βρῆς ψωμί; Πάω! Τί ήμουν, 14 χρονῶ! Βλέπω ἓνα φῶς, ζητάω λίγο ψωμί, μέ δίνουν καί ντομάτες καί παίρνω κάτι ρεματιές, δέν ἤξερα ποῦ θά βρεθῶ, ἀλλά δέν ἤξερα τί θά πῆ φόβος καί βάζω μιά φωνή· Ἔεε Φωτάκη! Ἄκουσα φωνή, μέ τήν φωνή πῆγα πάνω!

Ὅταν κατεβήκαμε ἀπ' τό χωριό στήν Μ....., ήμουν καμιά 35 χρονῶ, δούλεψα μέ μαστόρους, χτίζαμε σπίτια. Ἐνα ἀφεντικό ἔβριζε πολύ, ὅλο φώναζε, μέχρι καί κλέφτη μ' ἔλεγε καί συνέχεια ὁ θάνατός σου ἢ ζωή μου, φώναζε κι ἐγώ νά κουβαλάω τούς ντενεκέδες μέ λάσπη στόν ὄμο. Τά 'βαζε μέ μένα, ὅμως τά ἔβαζε μέ τόν Ἄναμάρτητο Χριστό... βρισιές! Θά ἔσκαζα ἄν νευρίαζα, ὅμως ἐγώ δέν ἤξερα τί θά πῆ θυμός, δέν ἤξερα νά παρεξηγηθῶ, δέν σχολίαζα, δέν κατέκρινα. Ὅταν τελειώναμε δέν ἔλεγε οὔτε ἓνα εὐχαριστῶ, μά ἐγώ δέν τόν ἔκρινα στους ἄλλους. Μιά μέρα, ὅταν ρίχναμε τήν πλάκα, ἔψησε ἓνα ἄρνι καί μοῦ ἔλεγε, ἔλα νά φᾶς, μά ἐγώ δέν ἔτρωγα γιατί ἦταν Παρασκευή, ἐγώ ἐλθές... Ἀπό τότε πού δέν ἔφαγα ἄρνι μ' ἔβαλε πιό πολύ στό μάτι... βρισιές! Ἡξερε ὅτι εἶμαι ἀπείραχτος κακοῦ κι ὅμως... Πῶς ἦρθαν ὅμως τά πράγματα, σά πέρασαν τά χρόνια, ἓνας δικός του....., ἦλθε μετανιωμένος καί ἄρχισε νά ρωτᾷ γιά τό Εὐαγγέλιο καί τήν Ἐκκλησία καί γύρισε στό πιστεύω....

* * *

Γιά τήν περιφρόνηση καί τούς πειρασμούς

Ὁ κ. Τάσος γιά νά διαθέτει στόν κόσμο τά ζαρζαβατικά του στεκόταν ἔξω ἀπό μαγαζιά ἢ στίς γωνίες ἢ προ-

χωρούσε μ' ένα καρτσάκι φωνάζοντας μέ τήν χαριτωμένη, σάν παιδική φωνή του, έλάτε, πράσα, σέλινα, ντομάτες!

Άφηνε νά διαλέγουν ό,τι ήθελαν όσοι αγοράζαν κι από πάνω έβαζε στή σακούλα κι άλλα. Μιά μέρα, μία γυναίκα αγοράσε μελτζάνες. Μεγάλο βάρος τό είχε, όταν τόν ξαναείδε και τοῦ εἶπε ότι ήταν σποριάρικες, αυτός τῆς έβαλε άλλα κηπευτικά και τό είχε για άμαρτία του. Μιά άλλη γυναίκα επειδή «ζουλοῦσε» τίς ντομάτες για νά διαλέξει και τῆς εἶπε ευγενικά, τί θά γίνη αν όλοι κάνουν έτσι, τόν αρχισε τίς φωνές, έσεις μόνο μέ τούς μεγάλους σταυρούς κ.τ.λ. Μιά άλλη κάποτε πού πουλοῦσε κουκιά, έξω από τό μαγαζί της (άσχετο μέ μαναβική) τόν έδιωξε μέ φωνές... Φύγε απ' έδω! Κι αυτός; Φρόντιζε κρυφά, σ' όσους τήν άδικούσαν νά αφήνη έξω από τή πόρτα τους τά καλύτερα, τά πιό φρέσκα λαχανικά... Έλεγε: Τό στόμα τών ανθρώπων είναι σάν ήφαιστειο. Όμως όπως λέει, αλλοίμονό σας, αν ποῦνε καλά για σās λόγια.

Όμως και όταν παλεύης μέ τήν άδικία, πίσω, μπρός, πίσω, μπρός, σέ σακατεύει....

Μ' έναν πιαστήκαμε σέ λόγια, γιατί ράντισα τό χωράφι, και χωρίς νά ξέρω ψόφησαν κάτι κουνέλια του, κι ήθελα νά συχωρεθώ... Πάω και τοῦ αφήνω τά καλύτερα απ' τή σοδειά, στά κρυφά.

Είναι μερικοί πού μάθανε μόνο νά παίρνουν και νά μήν αναγνωρίζουν τήν καλωσύνη.

Μιά μέρα γυρνούσα μέ τό κάρο απ' τό χωράφι και 3 παιδιά, μεγάλα, για στρατό, μ' έφραξαν τό δρόμο και μέ κορόιδευαν: μπάρμπα ή κοπριά αγοράζεται; Έ... ό κόσμος είναι ένας αναβρασμός....

Είναι αυτό πού λέει, έμίσησάν με δωρεάν. Όμως τίς προσβολές μόνο ή προσευχή τίς διαλύει. Λυώνει τήν άδικία. Έάν είναι θλιμένη ή προσευχή μου, θά πάθουν κακό, γι' αυτό θέλει προσοχή νά μήν ριζώσει τό μῖσος μέσα σου. Όχι. Άμα πέσω σέ θλιμένη προσευχή θά πάθω ό άλλος ζημιά. Όχι νά κάνω ζημιά στον άλλον. Έρ-

χομαι σέ άπαρηγόρητη προσευχή και πέφτω στό ήμαρτον, ζητώ μία παρηγοριά, συχώρεση....

Άν μ' έρθη περιφρόνηση, θεωρώ τόν εαυτό μου άμαρτωλό, και αρχίζω, συχώρεσε με Κύριε, συχώρεσε με....

Τό νά ρωτās γιατί βρίσκεσαι στό χάος. Δέν βρίσκεις άκρη. Ίσότητα μόνο στον θάνατο. Όλα είναι σά μία μέρα. Και 100 χρονώ νά γενεις, σάν έχθές νά ρθεις στον κόσμο. Οι έλπίδες μας νά πέσουν στην άλλη ζωή, τήν αιώνια. Έάν μās λυπηθή ό Θεός, εκεί δέν έχει τέλος.

Δέν βλέπω ποιά καλωσύνη έκανα εγώ, βλέπω πότε πλήγωσα αυτό τό Φως μπροστά μου. Γιατί κι εγώ μέχρι 16 χρονώ έκανα πολλές άταξίες παιδικές (θυμόταν σάν μεγάλο παράπτωμά του πού πετούσαν κάτι γάτες από κάτι παληά τούρκικα σπίτια και πέφταν αυτές καταγής).

Όλους νά τούς βλέπουμε καλούς, νά παρακαλάμε για όλους. Δέν θά κάνεις κτήμα τό κακό.

Πολλοί πιστεύουν στον Μαμωνά. Θέλουν νά κερδίσουν άκοπα δίχως κούραση. Έφυγε όμως ή ευλογία. Γιατί, λέει, μέ τόν ιδρω νά βγάξης τό ψωμί σου. Όχι νά βγάσουν πολλά λεφτά άκοπα. Αυτοί θέλουν αιχμάλωτους στό συμφέρον.

Έμεις δέν θά κάνουμε κακό σ' όσους μās κάνουν κακό γιατί μετά θά τό έχης «κανόνα» για όλη σου τή ζωή, θά ναι αυτό έμπόδιο στην προσευχή. Άστους, επειδή είναι αυτοί στή λάσπη, θέλουν νά τραβήξουν κι έσένα προς τά κάτω. Έμεις χρωστāμε νά αγαπάμε όλους.

Και απ' τούς Χριστιανούς έχει τό μερτικό ή κακιά ώρα. Ό άνθρωπος είναι ένα τίποτα. Τόν νταλαμπέρνει ό λογισμός, άμα φωλιάζει μέσα σου και σέ κάνει κτήμα του....

Δέν θά κάνης κτήμα τό κακό. Δέν θά τό καλλιεργήσης. Η μοχθηρία είναι άπιστία. Άμα πιστεύης, συγκρατιέσαι σέ κάποια λογική. Άν κάτι δέν πιάνη τόπο... θάψτο τό κατηγοριο. Άπαγορεύεται αυστηρά.

Τόν έχθρό μας νά τόν φέρνουμε στό ύψος και έμεις

στά πόδια του νά παρακαλοῦμε τόν Θεό νά τόν συχωρέση· νά δίνης ἐκτίμηση στόν ἐχθρό. Στό ὕψος νά τούς βάλουμε καί μεῖς στά πόδια τους νά εἶμαστε τῶν ἐχθρῶν μας. Τό πιστεύω μας δέν εἶναι ἀέρας, θά πῆ νά μή χαλάσης τήν καρδιά τοῦ ἄλλου. Ὅσο πιστεύης στό Θεό τόσο δέν θέλεις νά χαλάσης τήν ψυχή τοῦ ἄλλου. Δέν λέει προσευχηθῆτε γιά ὅσους σᾶς κατατρέχουν; Ἄν σ' ἔλθῃ φώτιση νά πῆς ἄχ, Θεέ μου! Θά πονέσης καί θά κλάψης γιά τό Εὐαγγέλιο.

Ἐμένα μέ κυκλῶσαν ἀδικίες κι ἔκανα προσευχή. Ὅταν ἔβλεπα ἀδικία καί δέν μπορούσα νά τή σταματήσω γονατοῦσα καί φώναζα συχωώωωρεσέ με Κύριε... Ἔτσι μέ περνοῦσε ἡ στεναχώρια... Γιατί οἱ προσευχές φτάνουν ἐπάνω. Οἱ προσευχές τά πάντα τά λυώνουν, κι ἀμέσως προλαβαίνει ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἄ! πού νά σκάσης τρανέ σατανά! Ἄν μέ φερθοῦν ἄσχημα, νά πέσω στό ἦμαρτον. Ἄν τό ἀφήσω θά μέ κάνει ζημιά. Ἄν ἓνας μέ φταιξῇ τόν παρουσιάζω σ' ἓνα κλοιό προσευχῆς. Μέ τήν προσευχή τά διαλύεις ὅλα. Ἐάν μαλώσω μέ κάποιον χάνω τήν καλωσύνη τοῦ Θεοῦ. Νά μήν χαλάσης καρδιά ἀνθρώπου, γιατί σέ παρασέρνει ὁ πειρασμός. Ὅσο λατρεύεις τόν Θεό, τόσο νά τιμᾷς καί τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι στίς δυσκολίες, εἶναι ἡ ὑπομονή, Ἐχει ἀνθρώπους πού κλαῖνε γιατί δέν ἀρρωστᾶνε.

Τά παληά χρόνια ἤξερες τόν ἀντίθεο. Τώρα δέν τόν γνωρίζεις. Ἄμα βγῆς ἔξω καί μιλήσεις ὅλοι θά σέ περιλάβουν. Θέλει τά δικαιώματά του ὁ Σατανᾶς ἀνέκαθεν ἦταν ἔτσι.

Ἄκουγα εἰρωνεῖες καί στή δουλειά πού ἔκανα καί στήν πλατεία ὅταν καθόμουν· βρέ τόν κοιμισμένο, ἄκουσα νά λέν γιά μένα, μά ἐγώ δέν ἤξερα νά παρεξηγηθῶ. Μέ λέγαν, γιατί δέν γλεντᾷς, γιατί δέν γυρνᾷς; Ἐγώ σάν ἄνθρωπος πῆγαινα σέ γιορτές μά δέν ἤξερα ἄλλα, καί τούς λέω μιά φορά· βρέ σεῖς, εἶδατε στίς εἰκόνες κάνα Ἄγιο νά γελάει;

Κάποτε ἓνας δίχως νά μέ ἀκούση τί θά τόν ἔλεγα, φώναζε: Οὐ ου ου... καί κάνετε καί μεγάλους σταυρούς! Κάποτε ἡ δύναμη τοῦ πονηροῦ κυριαρχεῖ. Ἄμα ὅμως μποῦμε στήν κοινωνία ὅπως σκέφτονται αὐτοί, θά φύγουμε ὅπωςδήποτε ἀπό τό Εὐαγγέλιο. Ἐμεῖς νά πιστεύουμε σ' αὐτό καί θά εἶμαστε οἱ πῖο θεραπευμένοι. Νά μήν πῆς ποτέ ὅτι ἔχασα τό δίκη μου, γιατί θά σέ ντελαπάρῃ. Ἄμα φωλιάση μέσα σου τό γιατί, νά χάσω τό δίκη μου, γίνεσαι ἄλλος ἄνθρωπος, φεύγει ἡ χάρη. Ἐμεῖς στόχο τό Φῶς θά ἔχουμε. Αὐτό εἶναι ἡ καλύτερη περιουσία. Ὅλα νά τά λυώνει ἡ προσευχή. Εἶναι προσωρινή ἡ κυριαρχία τοῦ σκότους, δέν ἔχουν φῶς αὐτές οἱ δουλειές. Μεγαλύτερη περιουσία εἶναι νά μείνουμε στόν Χριστό μέ ὑπομονή, νά μήν διαλογιζόμαστε. Τότε εἶσαι ὁ πῖο εὐτυχισμένος ἄνθρωπος.

Πάντα παραπέφτουμε ὅταν μιλάμε. Μιά φορά στό χωριό, μιά νευρική πολύ γυναῖκα μάλλωσε καί μᾶς ἔσπασε μέ πέτρες ὅλα τά τζάμια. Ἦρθε ἡ ἀστυνομία καί ρώτησε, νά κάνουμε μήνυση; Ὁχι εἶπα. Θά πᾶς στήν ἀστυνομία μόνο ἂν εἶσαι κάνας δεσπότης καί σέ παίρνει τό κῦμα, μαζί μέ παπάδες, γιά κάτι πού γράφουν, τότε ναί, ἀλλιῶς ὄχι γιά τόν ἑαυτό σου. Ἐσύ ἀποστραφῆτω, πού λένε, μ' ἓνα κρῦο χαμόγελο καί θά πᾶς μακριά....

Αὐτοί πού πιστέψαν στόν Σατανᾶ εἶναι θολωμένοι, τούς βοηθᾷ μέ σατανικό φῶς, τούς ἐξυπώνει. Μέ σατανικές ἐνέργειες κάνουν διαφώτιση, νά διεγείρῃ τήν ἀνθρωπότητα στό σκότος. Δέν ἔχουν φώτιση. Ἀπό πού νά ἔχουν φώτιση; Ἄπ' τήν παραλογία; Ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶναι φωτισμένοι ἀπό «ἄνωθεν». Μήν συνερίζεσαι μέ τόν κόσμο. Ἡ αὐστηρότητα ὅμως ἀπαγορεύεται. Ἄλλιῶς ἔχεις αἰμοβορία μέσα σου. Κάνε κάποτε ὅτι δέν γνωρίζεις τίποτα, γιατί πού θά βρῆς ἄκρη ἂν μπλεχτῆς μέ γλωσσοφαγιά;

Τώρα ὁ κόσμος εἶναι χωρίς θεμέλια, ἀπό κάτω πρὸς τά ἐπάνω εἶμαστε σέ μιά ὀμίχλη ὅλοι μας. Ὅποιος φωνάζει ὅμως βοήθεια, θά σωθῇ. Ὁ Χριστός εἶναι Ἐπανά-

σταση καλωσύνης. Ὁ κόσμος πίστεψε στό χρῆμα καί στόν σαρκικό ἔρωτα. Ἡ πίστη στόν ἀναμάρτητο Χριστό μόνο θά μᾶς σώση.

Ἄμα ρθῆς σέ λόγια μέ τόν κόσμο, ζαλίζεσαι καί δέν μπορείς νά προσπέσης σέ προσευχή· νά, πῶς βάζεις νερό μέσ στό φαγητό καί ξανοσταίνει, ἔτσι δύσκολα νά βρῆς τά «ὄστια σου» πάλι.

Καμιά φορά στόν ὕπνο βλέπω σκυλιά σά νά μέ δείχνουν τά δόντια τους, ὅλα τά διαλύει ὅμως ἡ προσευχή.

Μικρός, ὅταν ἤμουνα, δέν ὀργιζόμουνα καθόλου οὔτε ἔβλεπα κακό ἢ ἀδικία... Νά, ἕνας πῆρε τήν κομπίνα στό χωράφι του ἐνῶ ἐγώ εἶχα πεῖ πιό μπροστά νά ἔλθουν στό δικό μου χωράφι. Αὐτοί ὅμως τόν ξεγέλασαν καί πήγε σ' αὐτούς. Ἔ... ἀλωνίζει τό δικό τους. Δέν ἦλθε στό δικό μου. Τό βράδυ ἐκεῖνο, ὅμως, πιάνει ἕνα χαλάζι, καταστροφή! Ἐγώ, τί νά κάνω; Γιά νά μήν φωλιάση μέσα μου τό κακό, πῆγα καί θέρισα τό χόρτο, αὐτουνοῦ δηλαδή πού μέ ξεγέλασε, στά κρυφά. Γιά νά μπορῶ νά τόν φέρνω μετά στό μυαλό μου χωρίς κακία. Κι ἔφυγα, ἀφοῦ θέρισα τό χόρτο τους, χαράματα μή μέ δοῦν.

Μιάν ἄλλη φορά, ὁ καφετζῆς εἶπε, ἐπειδή, ὅταν πήγαινα γιά ξεκούραση κανα-ἀπόγευμα στό καφενεῖο, δέν ἔπαιζα στά χαρτιά καί δέν παράγγελνα πολλά - πολλά. Εἶπε λοιπόν ὁ καφετζῆς, ἔ, ἅμα ἦταν ὅλοι σάν τόν Τάσο, θά πεθνήσκαμε, θά τό κλείναμε... Τί νά κάμω; Πάω, φορτώνω πουρνάρια καί τ' ἀφήνω κρυφά ἔξω ἀπ' τό καφενεῖο, γιά τή σόμπα. Δέν τοῦ τό 'πα. Χτύπησα μέ τέτοιο τρόπο τόν Σατανᾶ. Ὅταν κάποιος μ' ἔκανε κακό, κοίταζα στά σκοτεινά, νά 'μαι μέσα στό στάβλο μοναχός μου, σκλήριζα, φώναζα μέ φωνή· ἤμαρτον Κύριε! συχώρεσέ με· κι ἄλλοτε στά χωράφια, πού δέν μ' ἄκουγαν· συχώρε με, φώναζα, ὅπως οὐρλιάζει ὁ λύκος γυρεύοντας βοήθεια. Ἀποκηρυγμένος ἤμουνα....

Ἔνα καλοκαίρι πού ἀλωνίζαμε, μέ ἕνα ζευγάρι βόδια μέ τό δοκάνι, ἔρχεται ἕνας στρατιώτης, ντυμένος σάν τούς Μάηδες καί μᾶς διατάζει· ξεξέψτε καί πᾶτε νά

θερίσετε τό χωράφι τοῦ τάδε... Μά, εἶπαμε ἐμεῖς, θέλουμε νά λιχνίσουμε. Δέν ἔχει! μή μιλάς γιατί ἔχεις δύο ἀδέλφια ἀντάρτες. Ἐγώ καθόλου δέν εἶχα ἀνάμειξη σέ τέτοια. Μετά μέ ἀδικήσανε... Ἐφεραν ἕνα χασάπη ἔμπορα νά πάρη τά ζῶα καί μέ λέει· Λίρες θέλεις ἢ λεφτά;

Αὐτός πού ἦταν 38 χρόνια παράλυτος καί τόν γιάτρεψε ὁ Χριστός, αὐτός λένε ἦταν πού τόν ἔδωσε τό ράπισμα, τότε στόν ἀρχιερέα. Ὅπως τό λέει, ἐάν ἐμένα ἔδιωξαν, καί ἐσᾶς τό ἴδιο. Ὅποτε νά περιμένουμε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πολλά. Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρουν μόνο οἱ Ἅγιοι καί ὁ Χριστός μέ τά αἵματα στόν Σταυρό. Βρῆκαν νά τόν κατηγορήσουν ἐπειδή ἔκανε καλωσύνες τό Σάββατο καί 'γώ, ἀκούγοντάς το, μ' ἦρθε νά πῶ, βρέ τό καλό μου τό παιδί, τόσο πολύ τό χάρηκα! Γιά κάποιον πού τόν πρόσβαλε, στεναχωριόταν κι ἔλεγε· γιατί νά χάση ὁ καλός Θεός μιὰ ψυχούλα; Τόν συνέλαβα στήν προσευχή μου, γιά νά μήν φωλιάση κακία μέσα μου....

Τί περιπέτειες εἶχα καί μέ τό ζάχαρο πού μέ βρῆκε στά σαράντα χρόνια μου!... Οὐμᾶμαι πῶς τό κατάλαβα... Εἶχα φάει γλυκό κουταλιού κι' ἄρχισα νά βλέπω τοὺς ἀνθρώπους σά σκιές, σάν ἕνα δάχτυλο τοῦ χεριοῦ. Πᾶμε στό νοσοκομεῖο, μ' ἀρχίζουν ἰνσουλίνες. Ὅταν ἐπέστρεψα στό χωριό μέ σταματᾶ ὁ γιατρός ὁ ἀγροτικός, μέ ρωτᾶ, καί μ' ἀρχινᾶ στίς μοῦντζες, λέγοντας· γιατί δέχτηκες; Καί μέ πᾶνε στό Σανατόριο τῆς Καβάλας, ὅλο φυματικοί. Γράφω γράμμα σπίτι, ἐλᾶτε νά μέ πάρετε, πεθαίνω... Εἶχα γίνει ἐλεινός... Ἐρχεται ἡ γυναίκα μου μέ τόν ἀδελφό της νά μέ πάρουν, στόν δρόμο δέν ἔλεγαν οὔτε μιὰ λέξη ἀπ' τή στεναχώρια, νόμιζαν πῶς θά εἶχα πεθάνει. Μᾶς δίνουν ἐξιτήριο καί δίαιτα, τί νά τρώω... Γυρνᾶμε σπίτι καί ἄρχισα νά τρώω τυρί, ὅπως τό ἔπηζαν στήν τσαντήλα. Ἐβαλα βάρος γιατί μ' εἶχε πῆ ἕνας γιατρός ἐκεῖ ὅτι, ἂν βάλης κιλά, πέφτει τό ζάχαρο! Κόβουμε τήν ἰνσουλίνη καί παθαίνω ἕνα κῶμα καί μέ τρέχουν στό ΑΧΕΠΑ μέ τό στόμα ἀνοιχτό. Ἐκεῖ μιὰ φοιτήτρια, λέει στήν γυναίκα μου, ἔλα νά δῆς πῶς μυρίζεις, ἡ ἀνα-

πνοή του, σάπιο μήλο. «'Οξονάρα»! Κι ἄρχισα πάλι τίς ἐνέσεις, τίς μονάδες....

Παρ' ὄλο πού εἶχε «ἰνσουλινοεξαρθρώμενο διαβήτη» καί δικαιούταν ἐπίδομα ἀπό τήν Πρόνοια, δέν ἔπαψε νά δουλεύη μέχρι τό 1998, πού τοῦ ἔκοψαν τό ἄριστερό πόδι, καί ἔλεγε γιατί νά πάρω ἐπίδομα εἰς βάρος τοῦ κράτους, ἀφοῦ μπορῶ νά προσφέρω;....

* * *

Γιά τήν Οἰκογένεια

Ἄπό τήν οἰκογένεια νά ξεκινᾷ τό ἠφαίστειο τῆς ἀγάπης, γιατί ἅμα θυσιάζεσαι γιά τόν κόσμο καί δέν ὑπολογίζεις τήν οἰκογένεια εἶναι ἄχρηστα. Εἶναι λάθος τεράστιο πού μερικοί δέν ὑπολογίζουν οἰκογένεια. Ἐάν κρατᾶνε ἀντίθετη στάση πρὸς τόν Ἀναμάρτητο Χριστό τί θά γίνει; Μιά μέρα θά πέσουν πάνω του.

Ἡ γυναῖκα τόν ἄντρα της τόν ἔχει κορώνα ἐπειδή εἶναι ἀπ' τήν πλευρά του. Ἀπό κεῖ περιμένει χαρά, τά πάντα... Ὅλες οἱ γραφές γιά τόν ἄντρα λένε... μακάριος ὁ ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριο. Τήν γυναῖκα σου νά τήν ἔχης σά παιδί. Πῶς χαίρεσαι ἓνα παιδάκι, πάντα ἔτσι νά τήν ἔχης. Ἄμα κάνη κάτι ὁ ἓνας νά τό ξέρη καί ὁ ἄλλος, ἀλλιῶς εἶναι σάν ἀπάτη...

Ἡ συνέπεια ἔχει καί τά βάσανά της. Ὅμως ἡ δύναμις τῆς καλωσύνης δέν ἀφήνει. Μεγαλύτερη περιουσία εἶναι νά μένουμε στό Χριστό μέ ὑπομονή καί νά μή διαλογιζόμαστε.

Γιά τά παιδιά νά μήν βασίζεσαι στίς δικές σου δυνάμεις. Μόνο ὁ Θεός θά τά προστατεύη ἐκ θαύματος.

Τώρα εἶναι μπόσικα τά λουριά - ξώλυτες γυναῖκες.

Εὔα θά πῆ ζωή.

Πάντα νά ἐπιμένης γιά τό Θεό στά παιδιά, μιά μέρα θά πέσουν ἐκεῖ.

Ὅταν εἶσαι παντρεμένος νά λές ὅτι, πρὶν ἀπό μένα ὁ Χριστός τό ἔβαλε αὐτό τό στεφάνι.

Τά παιδιά νά πιάσουν προζύμι πνευματικό ἀπό τήν Δημιουργία τοῦ Θεοῦ, τί ἐντολές ἔδωσε...

Σημερινό Τετάρτη καί Παρασκευή καί Κυριακή ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι καθαρός.

Ἄν δέν ἔχουν στό γάμο στόχο γιά παιδί, μαζεύονται οἱ σατανάδες καί παίζουν... Ὁ γάμος εἶναι ἓνα ἐπίγειο ἀγαθό. Χωρίς ὅμως τόν γάμο εἶναι μόλυνση. Δέν τό θέλει, διότι ἡ Χριστιανοσύνη προῆλθε ἀπό παρθενικό βίο. Ἡ Ἐλισάβετ καί ὁ Ζαχαρίας σέ βαθιά γεράματα ἔκαναν τόν Ἅγιο Πρόδρομο, τό ἴδιο καί ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα. Μεγάλη τιμή θέλει αὐτό, νά μήν τό πάρουμε σβάρνα....

* * *

Γιά τήν ἐγκράτεια

Ἄν εἶσαι πιστός ἔχεις ἐγκράτεια. Μετά ἓνα κήρυγμα ὅπου ἓνας μιλοῦσε κάπως γιά ἐλεύθερες σχέσεις, τοῦ ἔκανε ἔντονα παρατήρηση. Ἡ θρησκεία μας προέρχεται ἀπό παρθενικό βίο. Θέλει τιμή. Ἡ Παναγία παράδειγμα, ὁ Ἅγ. Ἰωάννης Πρόδρομος....

Ὅταν μιλάς μέ γυναῖκες νά δίνης ἐκτίμηση ὅπως ὁ π. Ζωσιμᾶς στήν ὁσία Μαρία. Τό ἐλάχιστο πονηρό νά εἶναι, πάει, χαλνάει τό μέσα σου. Ἄγνά νά βαδίσης. Ἄν προκαλῆ ἡ γυναῖκα θά πῆς, ἄν ἔλθῃ σαρκική ἀγάπη θά πέσουμε στό βουρκο. Ἄν μπῆ ἰδέα, μόνο φρένο πού σταματᾷ, εἶναι ἡ τιμή.

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου ἔχει ἐφαρμογή στόν καθένα γιά νά λέμε, 30-40-50 φορές τό ἥμαρτον....

Μέ τά σαρκικά μοιράζεται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ἓνας ριχτῆ στήν ἀμαρτία, δέν μένει καθαρός, ἡ καρδιά δέν εἶναι καθαρῆ, ἀλλά τό Εὐαγγέλιο λέει, οἱ καθαροί τόν Θεόν ὄψονται. Γι' αὐτό τόν σαρκικό ἄνθρωπο καί κοσμικό ὅσα καί νά τοῦ λές δέν πιστεύει αὐτός στήν

Ἐνάστασι τῶν νεκρῶν. Ὁ κόσμος εἶναι θολωμένος τώρα... Ἔνας τότε μέ τόν Ἀλβανικό πόλεμο πῆγε καί πόρνεψε καί μόλις γύρισε στό μέτωπο ἡ σφαῖρα πῆγε σ' αὐτόν! Ἡ ἁμαρτία τραβᾷ τόν θάνατο.

Ἡ μάνα μας, μᾶς εἶπε νά σταθῆτε καθαροί μέ τό στεφάνι σας, στό γάμο, κάτω ἀπ' τό Εὐαγγέλιο. Ὄταν ἤμασταν στήν Καλαμάτα, στρατιῶτες, ἕνα ἀπόγευμα εἶχαμε ἔξοδο. Μόνος ἤμουν κι ἐκεῖ πού βάδιζα, νά ἕνας χωριανός μου μέ πιάνει καί μέ σβαρνᾷ μέ φόρτσα, σχεδόν νά παλεύουμε νά μέ τραβήξῃ μέσα σ' ἕνα τέτοιο σπίτι μέ γυναῖκες. Σοῦ λέει αὐτός δέν ἔχει ζυγώσει σέ τέτοια μέρη. Αὐτός ἦταν μέσα προηγουμένως καί βγαίνει καί ἀρπάζεται καί κρεμάζεται πάνω μου! Μέ σβαρνοῦσε νά πᾶμε. Ἐγώ τοῦ λέω, ἡ μάνα μου εἶπε θά σταθῆτε κάτω ἀπό τό Εὐαγγέλιο σάν λουλούδια. Αὐτή τή λέξη ἄκουσα καί μέ ἔφτασε νά γλυτώσω. Μόλις τό εἶπα αὐτό, ἐκεῖνος μ' ἄφησε. Καλά πού δέν πῆγα. Ἄν πήγαίνα θά μάθαινα, γιατί ὅσο εἶναι ἀθῶο τό παιδί καί δέν ξέρει ἀπό τέτοια, δέν τόν τραβᾷ.

Ἡ μεγαλύτερη πτώση εἶναι ἡ πορνεία, καί τό μεγαλύτερο τέχνασμα τοῦ σατανᾶ, νά παρασύρῃ τόν ἄνθρωπο σ' αὐτά. Ὅμως ἡ δύναμη καί ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ ἐπεμβαίνει. Ἐκεῖ πού εἶμασταν ὑπέρ ἁμαρτωλοῖ, ἦρθε ὁ Χριστός γιά νά σώσῃ ἄνθρώπους. Ἡ Ἐκκλησία μας βασίζεται στόν παρθενικό βίο, δές στόν Ἀη-Γιάννη τόν Πρόδρομο. Ὁ διάβολος βάζει ὅλες του τίς δυνάμεις, ὅταν δῆ ἀγνό ἄνθρωπο, καί τότε ὁ ἄνθρωπος λέει: Θεέ μου σῶσε με, καί τόν κυκλώνουν τότε μεγάλες δυνάμεις. Ἄμα πιστεύει, ἔχτισε τό σπίτι του πάνω στήν πέτρα ἄν ἔχῃς πίστη γερή ὁ ἄλλος δέν σέ παρασέρνει.

Ἀργότερα, ὅταν ἦταν νά ἀπολυθοῦμε, μᾶς ἤλθε ἀπόσπαση, εἶχαμε διοικητή τόν κ. Σωτήριο Κουδουνᾶ καί ἀπό Καλαμάτα θά πηγαίναμε στά Σέρβια. Τρία μερόνυχτα μέχρι νά φτάσουμε στή Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ μείναμε βράδι στό ξενοδοχεῖο καί πέσαμε ψόφιοι γιά ὕπνο. Τά μεσάνυχτα ἀνοίγει ἡ πόρτα καί μπαίνει μιά καί μέ γαρ-

γαλάει στό πόδι. Ἐγώ δέν ἀνοιξα τά μάτια μου καί λέω, εἶμαστε πεθαμένοι στήν κούραση, φύγε! Μ' ἄφησε, ἔφυγε. Δέν ἄφησα τόν ἑαυτό μου νά μέ παρασύρῃ ἡ βρωμιά.

Δυό καρπούζια δέν πιάνονται μέ ἕνα χέρι. Ἐμ νά δουλεύῃς, ἔμ νά γυρίζῃς καί τή νύχτα. Παραπανίσια δέν ἔκανα, νά πηγαίνω βόλτες, κι ἄς μέ κοροΐδευαν πολλοί.

* * *

Γιά τήν προσευχή

Ὁ Θεός εἶναι εὐσπλαχνος καί θά μᾶς λυπηθῆ, ὅταν προσευχηθοῦμε. Ἡ προσευχή συχωρᾷ ὅλες τίς ἁμαρτίες. Μόνο ἡ προσευχή σβῆνει τό λάθος. Νά ἐξαγνίσουμε τό μόλυσμα. Ἡμαρτον Θεέ μου! Γονάτισε καί λυώστο μέ τήν προσευχή γιατί θά τό σκέφτεσαι καί θά σ' ἀρρωστήσῃ. Ὄταν πέσῃ στήν προσευχή ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζει τόν τόπο, θά ἔχῃ εὐλογία τό μέρος ἐκεῖνο. Μόνο μέ προσευχή ξεκολλᾷ τό μῖσος τῶν ἄλλων. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ὑγρασία, σάν ὀμίχλη πού φτάνει στόν οὐρανό. Σάν παιδί πού φωνάζει τήν μάνα του, ἔτσι πρέπει νά κάνει. Ὅποιος ζητήσῃ βοήθεια, θά γλυτώσει. Πονᾷν τά ὄστια του (ὄστέα) ὅταν μιλάει στήν προσευχή. Καί λέει ἀπό μέσα του τί εἶπα, πού δέν ἔπρεπε νά τό πῶ; Μᾶς λέει στό Εὐαγγέλιο:

«Δέν θέλετε εἰσελθετε ἐκεῖθεν ἕως ἀποδώσετε τό ἔσχατο λεπτόν. Ἐάν μή περισσέψῃ ἡ δικαιοσύνη σας περισσότερο ἀπό τῶν Φαρισαίων, δέν θά ἀνεβῆτε ἐπάνω».

Ὁ πειρασμός ἔχει συμμετοχή σ' ὅλους μας. Ὁ Θεός εἶναι δύναμη ἐλευθερίας καί ἔχει δώσει τό ἐλεύθερο καί σ' αὐτόν τόν διάβολο, δέν τόν ἐμποδίζει τόν σατανᾶ, δέν τόν κατέστρεψε ὁ Θεός, κι ὁ σατανᾶς δουλεύει μέρα νύχτα, ἀλλά περισσότερο τήν νύχτα.

Ὅμως ἔστειλε τόν Θεάνθρωπο νά τόν πολεμήσῃ, κι ὅποιος γυρεύει βοήθεια, νά γλυτώσῃ.

Πίστηψες; σῶθηκες...

Ἡ προσευχή ἔχει πολύ περισσότερη δύναμη ἀπό τά

μηχανήματα. "Όσοι ξέρουν τήν δύναμη τῆς προσευχῆς ἔχουν πολύ περισσότερη δύναμη ἀπ' ὅσους κάνουν τά κομπιούτερ...

Ὁ Ἀναμάρτητος Χριστός μᾶς λέει· ζητᾶτε πρῶτα τή συχώρηση κι ὅλα τά ἄλλα θά σᾶς προστεθοῦν δίχως νά τό καταλάβετε, καί θά λές· πῶς ἦλθαν τόσο βολικά!

Ἀφοῦ δέν μᾶς ἀφήνει ἐδῶ νά χαθοῦμε, δέν θά μᾶς ἀφήσει οὔτε ἐκεῖ ἐπάνω. Ναί, δέν σ' ἀφήνει ὁ Θεός νά χαθῆς. Ἐγώ μέ τόσα πού τράβηξα δέν ἤξερα κατάθλιψη, δέν ἤξερα ἀϋπνίες, ὅλα τά διαλύει αὐτά ἡ προσευχή.

Μόνο ὁ ἀναμάρτητος Χριστός εἶναι τό φῶς. Χριστέ μου, μήν φεύγης ἀπ' τήν καρδιά μας. Θέλει ὅμως καλωσύνη. Νά χαίρεσαι ὅταν σέ κατηγορᾶνε. Τό κατηγοριο εἶναι καλό γιατί εἶναι σάν νά γίνεται ἕνα φαγάκι καί ρίχνεις μέσα καί λίγο ἀλατάκι. Τότε καταλαβαίνεις ἂν συχωρᾶς τόν ἄλλον. Ἐκεῖ φαίνεται ἡ ἀξία τοῦ πιστεύοντα. Νά σέ κατηγορᾶνε καί νά κρύβεσαι σέ κρυφό μέρος νά παρακαλᾷς γι' αὐτόν, νά τόν σώση. Κάποτε νοίκιαζα ἕνα μπαξέ. Ἀπό 5 στρέμματα πού νοίκιασα, τό ἔκανα δεκαπέντε, μέσα στά καλάμια. Δουλειά! Βουρλιές μέχρι τό μπόϊ μου! Τρία στρέμματα εἶχα σέλια, πράσσα, ἦταν σάν ἕνα κῦμα ὁ μπαξές. Μιά μέρα περνᾷ ἕνας γεωπόνος, μέ κοιλιὰ μεγάλη, ἀπ' τοὺς ἀρχαίους... Στό τσαρδάκι καθόμαν· Ἀπαγορεύεται ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, οὔτε ἕνα φύλλο δέν θά βάλῃς ἀπό σήμερα, τίποτα... – Γιατί; ρωτᾶω ἐγώ. Ἦταν κρατικό, ὑδραυλικό τό χωράφι ἐκεῖνο, Γουέβ... Κι ὅμως μοῦ τό πῆραν τόν μπαξέ. Φώναζε ὁ ἕνας· Τό θέλω τό χωράφι μου τώρα. Βρέ, τοὺς ἔλεγα, μέ τά πράσσα εἶναι, περιμέντε νά τά δώσω... Αὐτοῖ φωνάζαν! Ἄλλος πῆρε τά σέλινα, ἄλλος τά πράσσα. Σ' αὐτό τό μέρος πού ἔπεσα, ἐγώ ξέρω πόσο ἀδικήθηκα... Ἐρχεται ἕνας ἄλλος μέ κορδέλα, μετρᾷ, μοῦ τό παίρνουν. Τό 1975 ἀναγκάστηκα καί τό χάλασα τό μπαξέ....

Αὐτός πού μέ πείραξε τότε μέ τά χωράφια, μιά μέρα ἦρθε καί μέ φωνάζει· ἀμάν, ἡ γίδα μου, βοήθεια! Πάω

γρήγορα τήν σηκώνω τή γίδα, τή ζουπάω τήν κοιλιὰ καί πετάει δύο κατσικάκια. Ἔγινα καί μάμος! Ἔβλεπα ποιός κινδυνεύει καί ποιός εἶχε ἀνάγκη καί τόν βοηθοῦσα. Κρυβόμουν μέσα στά θερμοκήπια καί παρακαλοῦσα τόν Θεό νά τοῦ δίνη δύναμη.

Γιατί τό μῖσος εἶναι δαιμόνων πείραξη. Φωλιάζει μέσα σου, εἶναι σατανικό πέρα ὡς πέρα. Πρέπει μέ κάθε θυσία, μέ προσευχή νά φύγη αὐτό τό μῖσος. Ἄν κάποιος σέ προκαλεῖ, ἀποστραφήτω, πού λέει, ὅμως νά τόν βάλῃς στήν προσευχή. Νά μη φωλιάσῃ ὁ λογισμός μέσα σου. Δέν σκέφτομαι τά καλά, οὔτε τά περνᾷ ἀπ' τό νοῦ ὅσα ἔκανα γιά αὐτούς. Μόνο τά σφάλματά μου σκέφτομαι. Γιατί δέν κάνει νά κλάψῃ ἄνθρωπος γιά σένα, ὅτι τόν ἀδίκησες. Κάποτε μ' εἰρωνεύτηκαν σ' ἕνα σπίτι. Μόλις βγήκα ἔξω ἀπ' τό χωριό ἔλεγα γονατιστά, ὅπως οὐρλιάζει ἕνα σκυλί· συχώρεσέ με Θεέ μου! Δέν εἶπα τί μέ κάναν. Ἔβαλα τόν ἑαυτό μου κάτω ἀπό τό Φῶς. Μέχρι τελευταία ὥρα θά πολεμηθοῦμε, θά ἀντιμετωπίσουμε πειρασμούς, μόνο μέ προσευχή καί μέ ἔργα θά νικήσουμε. Τό μεγαλύτερο ὄπλο νά ἀντισταθοῦμε εἶναι τό ὄπλο τῆς προσευχῆς. Νά παρακαλᾷς ἀπό καρδιάς. Μέ τήν ὑπομονή σας θά ἀποκτήσετε τάς ψυχάς, λέει τό Εὐαγγέλιο. Αὐτό θά πῆ ὅτι προέβλεψε ὁ Χριστός, ὅτι θά ζεῖτε μέ ζόρι ὅλοι. Ἡ ὑπομονή ἀποκτᾶται ἀπό τό πιστεύω καί ἀπό τήν προσευχή.

Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς εἶναι νά ξαγρυπνήσῃ τό μυαλό σου καί νά φτάσῃ ψηλά. Πῶς φτάνει ἐκεῖ στό θρόνο τοῦ Θεοῦ; Νά λές, συχώρεσέ με, συχώρεσέ με, κι ὁ Θεός ξέρει τί ζητᾷς.

Ἄν ὅμως κουραζόμαστε στήν προσευχή; Ἔ... αὐτό εἶναι ἀνθρώπινο. Τοὺς μαθητές τοὺς εἶπε, σταματᾶτε ἐδῶ καί προσεύχεστε, μήν σᾶς πάρῃ ὕπνος, στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Αὐτοῖ ὅμως κοιμόταν· τό πνεῦμα πρόθυμο, ἡ σὰρξ ἀσθενής....

Ὅταν εἶσαι μόνος, τότε πιό γερή προσευχή. Τά μεσάνυχτα εἶναι καλά, γιατί τότε δέν σ' ἐμποδίζει τίποτε....

Μακάριος πού δέν θά σκανδαλισθῆ ἐν ἐμοί... Νά θυμόμαστε αὐτό πού λέει ὁ ἀναμάρτητος Χριστός πού εἶναι φῶς ἐκ φωτός. Γιατί ἅμα ἐρευνᾶμε τό γιατί; πᾶμε χαμένοι. Μεσάνυχτα λέω προσευχή. Ἅγιος ὁ Θεός... Πολ- λές φορές... Πέφτω στά παρακάλια.

Ἡ προσευχή εἶναι ἓνα ἀόρατο πρᾶγμα. Γιά νά προσευχηθῆς πρέπει νά ἔλθης κοντά στόν Θεό, ὅπως ζυγώνουν σ' ἓνα ἄνθρωπο; Πρέπει νά εἶσαι ἐπάνω, ἴσως νά πιαστῆ, μέ δάκρυα ἔγκαρδα... Πολύ χαρά ὁ Χριστιανός.

Ἄν, τόν ἀφήσης τόν λογισμό καί ἀφουγκραστοῦμε καί μιᾶ ὁ λογισμός θά φωλιάση σιγά - σιγά καί θά ποῦ- με ἄς τό κάνω... Θέλει, ἀμέσως μόλις ἔλθῃ ὁ λογισμός, τόν σταυρό μας καί νά ποῦμε· Χριστέ μου, σῶσε με, ἐσύ θυσιάστηκες γιά μᾶς, ἔρχεται σάν καϊμακιά τότε ὁ λογι- σμός, ὅμως θά λέμε· *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διά τῆς Θεο- τόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλέησέ με...* Αὐτό εἶναι ὁ ἀγῶνας ὁ χριστιανικός.

Ὅταν προχωρᾷς σέ ἔργα καλωσύνης εἶναι μέγας ἀγῶνας στόν ὅποιον σέ βοηθᾷ τό φῶς. Ἄμα γλιστρᾷς νά πέσης, ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγάλη, καί δέν σ' ἀφή- νει νά χαθῆς. Κάνεις ἀμάρτημα; εἶναι ὅπως μπαίνεις σέ βάρκα καί βουλιάζεις... Κάνεις καλωσύνη; γλυτώνεις. Ὅ- μως θέλει ἀγῶνα....

Νά ἐξετάζουμε καθημερινά πῶς βαδίζουμε. Τί εἶπα σήμερα πού δέν ἔπρεπε; Ἡμαρτον! Θέ μου, συχώρα με. Μακάριοι οἱ καθαροί... Αὐτό ζητᾷ: Καθαρή καρδιά, νοῦ καθαρό.

Ἄν ἡ προσευχή σου εἶναι καλλιεργήσιμη φτάνεις ψηλά, ἀλλιῶς νευριάζεις. *Νά μὴν ξεχνᾶμε τόν Χριστό πού εἶναι σταυρωμένος γιά μᾶς. Γλύτωσέ μας Ἐσύ, πού θυσιάστηκες γιά μᾶς. Ὁ Θεός εἶναι δύναμη καλωσύνης.*

Ἐάν κάποιος μᾶς ἀδικήσει νά παρακαλᾶμε γι' αὐτόν Ἐγώ, τότε λέω: Θέ μου, ἀπό μένα σέ παρακαλῶ μὴ δικά- σης ἄνθρωπο, καί λέγοντας· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέη- σόν με τόν ἁμαρτωλό, τόν φέρνω αὐτόν πού μέ ἀδίκησε στό ὕψος καί εἶναι σάν νά προσεύχεται αὐτός. Ἐσύ τόν

παίρνεις ἐκ τῶν προτέρων στήν προσευχή σου κι αὐτός ἀπό *«ἀνωθεν»* θά φωτισθῆ. Θά φέρης αὐτόν στό ὕψος καί θά προσεύχεσαι, ἐλέησέ με τόν ἁμαρτωλό, τό πνεῦ- μα σου θά εἶναι σ' αὐτόν, ἀλλά αὐτά δέν λέγονται, γιατί ἡ προσευχή εἶναι ἀόρατο πρᾶγμα.

Τώρα δέν εἶναι εὐκολο νά κερδίσης ἄνθρωπο, γι' αὐ- τό ἅμα δῆς κάποιον πού σοῦ ἔκανε κακό, ὄχι μούτρα, ἀλλά ὄχι καί συνναστροφή μέ τέτοιον ἄνθρωπο, γιατί θά σ' ἀδικήσῃ....

Προπάντων μὴ πιάνης κακία. Τό χαμόγελο μὴν τό κόβεις, τήν ἀγάπη σου θά δίνεις. Τί λέει; διά τήν ὑπομο- νή σας θά ἀποκτήσετε τὰς ψυχὰς σας, δηλαδή θά γλυτώ- σετε τίς ψυχές σας. Ἐπομονή, κι ἄς τον νά πάει στό κα- λό. Ἄνεξικακία.... Ἐ πρέπει νά ἔχεις κι ἀντίπαλο γιά νά δοκιμαστῆς, ἐκεῖ εἶναι πού θά γίνει λίγο νόστιμο τό φαῖ- ρίχνεις τό ἀλατάκι - ὑπομονή καί νοστιμεύει....

Τά μεσάνυχτα ζυγώνεις ἐκεῖ, πιό καλά νά προσεύχε-σαι τότε. Ὁ νοῦς πρέπει νά εἶναι καθαρός καί μετά ἀρχί- ζω πολλές φορές, Ἅγιος ὁ Θεός... μετά Δόξα σοι ὁ Θε- ός... Μπροστά ἡ δόξα κι ὕστερα τ' ἄλλα... ἀφοῦ δοξάσης πρῶτα, μετά προχωρᾷς... Μετά Πάτερ ἡμῶν καί ἀρχίζω λέω ἀπ' τό Εὐαγγέλιο τοῦ Μακαρισμοῦ... πέφτω στά παρακάλια· *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διά τῆς Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν...* Μετά λέω ἄλλο κεφάλαιο... ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, θά χωρίσῃ ἐρίφια καί πρόβατα... ἐδί- ψησα, ἐπέινασα... γυμνός ἦμουν... καί μετά πάλι· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Μετά λέω ἀπό τόν Ἰωάννη «ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου πολλά οἰκήματα». Μετά προχωρῶ σ' ἄλλο κεφάλαιο· ἄνθρωπος νέος καί πλούσιος, καί ρώτη- σε τόν Ἰησοῦ τί νά κάνω νά σωθῶ; Τόν εἶπε τί ἐντολές νά τηρήσῃ..., οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τόν πατέρα σου, καί στό τέλος· πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου καί δός πτωχοῖς· καί λέει ὁ ἀναμάρτητος Χριστός· οἱ ἔχοντες θάρρος στά χρήματα δύσκολα θά σωθοῦν, κι αὐτό θά πῆ· νά μὴν κάνης ἄλματα νά πάρῃς τό ψομί ἀπ' τόν ἄλλον,

καί μετά λέει· τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις, δυνατά στό Θεό εἶναι, πού πάει νά πῆ γιά τούς ἀμαρτωλούς εἶναι ἀδύνατο, ὄχι ὁμως γιά τόν Θεό. Φωνάζεις ἔλεος κι ἔρχεται τό φῶς καί ξελεφτερώνεσαι, ἀρκεῖ μόνο νά ζητήσης βοήθεια.

Γιατί ὁ ἀμαρτωλός γλυτώνει πιό γρήγορα ἀπ' αὐτόν πού ἀγωνίζεται, ἄν κλάψη γιά βοήθεια. Ἄν πῆς, συχώρεσέ με Θεέ μου καί δακρύσης. Πιάνει πολύ τό δάκρυ ἐκεῖνο, σά νά εἶναι μισό βάπτισμα...

Ἐμένα πολύ μ' ἀρέσει ἐκεῖνο πού λέει· *«Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τήν φοβερᾶν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου, ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι· ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος».*

Ὁ Δαυῖδ μετά τόν φόνο καί τήν πορνεία ντύθηκε ταπεινά κι ἔπεσε σέ ἓνα λάκκο κι ἔκλαιγε μέ τό· Ἐλέησόν με καί τούς ψαλμούς..., γιατί ὁ Θεός συχωρᾶ... Ὅπως ὁ κεχαγιαῖς πού εἶχε 100 πρόβατα καί γυρεύει τό ἓνα τό πλανεμένο καί χαίρεται περισσότερο γι' αὐτό πού κέρδισε παρά γιά τὰ ἄλλα....

Μετά στήν προσευχή ἀρχινῶ ἄλλο Εὐαγγέλιο γιά τόν Καλό Σαμαρεῖτη... Μετά, ἀφοῦ πῶ Κύριε ἐλέησον, προχωρῶ σ' ἐκεῖνο πού λέει· ἐγώ εἶμαι ὁ Ποιμῆν ὁ καλός, ὁ μισθωτός φεύγει ὅταν δῆ τόν λῦκο... Ὅμως γιά νά ζητήσω τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά μήν ἔχω τίποτα στό νοῦ γιά νά φτάση ἡ προσευχή ψηλά. Ἔστω καί μακριά, καί σ' ἄλλον τόπο νά εἶναι κάποιος, τότε θά τόν βρῆ ἡ προσευχή.

Ὁ Χριστός στάλθηκε ἀπ' τόν Θεό γιά νά σώση τόν ἄνθρωπο.

Νά πιστεύουμε στό Αἶμα τοῦ Σταυροῦ, στόν Ἐσταυρωμένο. Τό Αἶμα πού στάζει ἀπ' τόν Σταυρό νά στάζει μέσα στήν καρδιά σου.

Πῶς λυπᾶσαι τό παιδί σου; Νά γίνεις ἓνα σῶμα μέ τόν Χριστό. Νά θυμόμαστε τί εἶπε στόν Φίλιππο, ὅταν εἶπε, δεῖξε μας τόν Πατέρα, τότε ὁ Χριστός τοῦ εἶπε, τό-

σο καιρό μεθ' ὑμῶν ἤμουνα καί δέν πιστεύεις; Ἔτσι καί μέ μᾶς... Ἐμένα πόσες φορές μέ γλύτωσε ἀπ' τόν χάρο... Πόσες φορές γλύτωσα· ἤμαρτον, Θεέ μου!

Ἡ προσευχή εἶναι τό μεγαλύτερο ὄπλο στόν ἄνθρωπο, ἔχει μεγάλη δύναμη.

Ἡ προσευχή σου θά ἔναι οἱ ἄλλοι, καί σύ θά εἶσαι ἄλλοῦ· θέλει πολύ αὐτοσυγκέντρωση. Ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζει τόν τόπο ὄχι ὁ τόπος τόν ἄνθρωπο. Ἄμα κάνεις προσευχή ὄλο τό μέρος θά εἶναι στό φῶς. Λές ἤμαρτον, πέφτεις στό ἤμαρτον, ἀναγνωρίζεις τήν καλωσύνη τοῦ Θεοῦ, κι ὅσο βαδίζεις στήν ἀθωότητα καί τήν καλωσύνη, τόσο σέ τραβᾷ ὁ μαγνήτης νά προσεύχεσαι. Ἡ προσευχή εἶναι σύντροφος τῆς καλωσύνης. Τό καλό θέλει καί συμπαράσταση. Σέ τραβᾷ κάτι καί προσεύχεσαι καί σέ διατάζει νά κάνης καλωσύνη, σέ μιλά· νά, πᾶρε τό ψωμί καί πᾶν το στόν φτωχό. Ἐάν αὐτοσυγκεντρωθῆς, γιατί γνήσια προσευχή εἶναι νά μήν σκεφτῆς τίποτα, ὁ νοῦς σου νά εἶναι ἀφοσιωμένος πάνω, ὥσπου νά δώσης παρῶν στό Θεό καί ὁ Θεός σέ φωτίζει. Ἡ προσευχή εἶναι ἀόρατο πρᾶγμα, δύσκολο νά δώσης νά καταλάβῃ ὁ ἄλλος τί εἶναι.

Μιά μέρα εἶδα ἓνα φῶς νά πηγάζει ἀπό γῆς, καί ἐγώ ἔκλαιγα κι ἔλεγα· Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος ὁ Θεός, συνέχαια... Τόσα χρόνια πού τό σκέφτομαι κλαίω μ' αὐτό.

Μιά ἄλλη μέρα σά νά εἶδα ἓναν νέο, σάν ἀξιωματικό καί νά βγαίνει ὄχλος πολὺς σάν κύματα θαλάσσης, κι αὐτός νά τοῦ κάνει, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ καί νά τοῦς βάζη σέ μιά μεριά!

Ἡ ἀμαρτία εἶναι σάν παγόβουνο. Ὅπως ὑπάρχουν πάγοι στόν Βόρειο Πόλο καί γιά νά λυώσουν θέλει θερμές ἀκτίνες ἡλίου ἔτσι καί ἡ ἀμαρτία... Θέλει πολύ προσευχή, πού εἶναι σάν τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἡ ἀμαρτία δύσκολα συχωρεῖται, δύσκολα διαλύεται, θέλει πολύ προσευχή.

Ὅταν προσεύχεσαι γιά κάποιον, νά τόν πιάνεις σάν καθρέφτη, σάν νά προσεύχεται. Νά τόν φέρνης ἐπάνω

καί νά τόν βλέπης νά προσεύχεται ὁ ἴδιος ἐπάνω. Ἐάν τότε βλέπεις, ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται, θά πῆ ὅτι ἔχει πίστη.

Ἡ προσευχή εἶναι ἀπαραίτητη γιατί καλλιεργεῖται ἡ ψυχή.

Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι λαχτάρα.

Μεγάλη ἀξία ἔχουν οἱ Ἅγιοι.

Ἡ φοβία εἶναι ὀλιγοπιστία.

Ἐνας κυνηγός σκότωνε πουλιά καί τοῦ λέω, βρέ! αὐτήν τήν ὥρα μπορεῖ νά δοξολογή τόν Θεό κι ἐσύ τό σκοτώνεις!

Ἡ βαθιά προσευχή εἶναι σάν ἐπιστήμη, δέν μπορῶ νά στό ἐξηγήσω... Νά παρακαλέσουμε τόν Θεό νά νεκρωθῆ ὁ ἑαυτός μας καί νά βρεθῆ ἐκεῖ πού εἶναι ὁ πόνοσ. *Τόν ἑαυτό μας θά τόν συγκεντρώνουμε νά φτάση στό φῶς κοντά καί νά ζητᾶ βοήθεια. Θέλει μεγάλο ἀγῶνα.* Ἐχει χρόνια πού παρακαλῶ νά μέ φωτίση ὅπως τό θέλει Αὐτός... Μέ τήν προσευχή μου καί τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά βρῶ ἀκόμη κι ἕνα ξένον ἄνθρωπο... Ὅταν ἤμουν στήν Σ..... (στό νοσοκομεῖο γιά τό πόδι, μέ τήν γάγγραινα) εἶδα τήν κόρη μου νά κλαίη φαρμακερά. Πέφτω στήν προσευχή νά μᾶς φωτίση. Μετά 3 μέρες μαθαίνουμε ὅτι ὁ ἐγγονός μου θά σκοτωνόταν μέ τήν μοτοσυκλέττα στή γέφυρα πάνω. Χτύπησε κι ἔκανε πέρα. Ἐνα ἄλλο παιδί τόν εἶδε, σάν νά τόν ἔπιασε ἕνας, ἕνα χέρι, μέ τέτοια φόρα πού εἶχε, καί νά τόν ἄφησε κάτω.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κιβωτός τοῦ Νῶε. Ἐγώ γιά τούς καλογέρους καί τό ράσο κάνω ἰδιαίτερη προσευχή. Χωρίς Εὐαγγέλιο, δέν καταλαβαίνει τί λέει ἡ Ἐκκλησία. Θέλω νά ζῶ γιά νά προσφέρω λατρεία μέ τό ἥμαρτον στόν Θεό, φέρνω στό νοῦ μου καί ὄλους τούς πεθαμένους.

Τήν Μεγάλη Σαρακοστή εἶναι ἐπικηρυγμένος ὁ Χριστός καί μέ τούς Χαιρετισμούς παρηγορᾶμε τήν Μάνα Του. Χαῖρε Μήτηρ Θεοῦ καί πάντων τῶν Ἁγίων, χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφευτε... Τῶν Ἁγίων ἡ καλωσύνη δέν πεθαί-

νει. Ὅταν πέφτω στήν προσευχή ὅλα τά ξεχνῶ καί εἶναι σάν θεραπεία. Ἅγιοι, Ἅγιοι, πιστεύω, Πάτερ ἡμῶν, καί βλέπω τόν Χριστό στόν Σταυρό καί τήν Μητέρα Του.

Ἡ προσευχή εἶναι ἀόρατο πρᾶγμα πού δέν μπορεῖ νά συλλάβῃ ὁ νοῦς μας, ἐκ βάθους καρδίας πάντως καί μέ αὐτοσυγκέντρωση. Ἄμα κάνης σαρκικά εἶναι δύσκολο νά ᾽σαι μέ δάκρυα κάτω ἀπό τόν ἀναμάρτητο Θεό.

Ν' ἀφήσω τήν φωνή μου πρὶν νά φύγω ἀπό αὐτόν τόν κόσμο.

Παρακαλῶ καί βλέπω τόν Χριστό σταυρωμένο μπροστά μου καί λέω:

Βοήθησε μου νά σ' εὐχαριστήσω...

Ἐγώ ἀπό τότε πού γνώρισα τό Εὐαγγέλιο, εἶδα τόν ἑαυτό μου σάν ἀποκηρυγμένο.

Κάποτε εἶδα κάτι φοβερό. Ἦρθε ἕνας ἀπό ψηλά, σάν νά μέ πίεζε, ἄρχισα νά λέω Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ὁ Θεός πολλές φορές, μά καί ἐκεῖνος τό ἔλεγε πιό δυνατά, ὅταν, ὅμως εἶπα: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἄκουσα μπάμ! κι ἐξαφανίστηκε.

Αὐτός πού προσεύχεται, Χριστέ μου, μήν φεύγης μέσα ἀπ' τήν καρδιά του. Δέν κουράζεται ἡ καρδιά του νά λήη συνέχεια... Ἅγιοι Πάντες, συχωρέστε με, μή φεύγετε ἀπ' τήν καρδιά μου· κι ἔτσι ἀρχινᾶν αὐτοί νά λένε, βοηθᾶνε αὐτοί, βοήθεια ἀπό Ἁγίους, γιατί ὁ μόνος δέν μπορῶ.

Στήν προσευχή θέλει νά σταματᾶς δυό λεπτά κάθε τόσο, νά εἶσαι ἤρεμος καί νά μήν σκέφτεσαι τίποτα, καί ξανά νά ἀνεβαίνης σάν σκαλοπάτι πάνω, σταματᾶς - προχωρᾶς, σιγά - σιγά ὥσπου νά φτάσης ἐπάνω, βγαίνεις στό φῶς, φτάνεις στή λάμψη· ἄμα φτάσης ἐπάνω, μαγνήτης, δέν σ' ἀφήνει νά πᾶς κάτω, χαρά, μόνο ἄμα ἀνταμῶνω τή λάμψη φωνάζω ἥμαρτον, ἥμαρτον, συγκινεῖσαι. Ὅμως χρειάζεται νά εἶσαι ἐπιφυλακτικός, σά στρατιώτης μέ κρᾶνος, καί τότε αἰσθάνεσαι ὅτι εἶσαι ἀμαρτωλός... Ἄμα τό αἰσθανθῆς, ἔχει στήριγμα ἡ προσευχή.

Σιγά - σιγά φτάνεις στόν καιρό τῶν πρωτοπλάστων καί διπλασιάζεις τίς προσευχοῦλες. Γερό φρένο στήν

προσευχή είναι όταν τά ὄστέά σου νά μὴν ξεσηκάνονται, νά ἀποφύγουμε νευριασμό, νά ζητᾶμε Χριστό.

Θωρακισμένος τότε εἶσαι.

Όταν βλέπω κάποιον, πού ὑπάρχει ἔστω καί ἴχνος, ὅτι τόν ἀδίκησα ἐγώ ἢ κάποιος δικός μου λέω, ἐγώ θά σέ συλλάβω στήν προσευχή μου, καί θά βρῆς καλύτερη κατάσταση...

Οἱ Χάρες, οἱ Ἅγιοι πᾶνε σέ ἀπλούς ἀνθρώπους (ἀνέφερε τήν κ. Ἐλένη πού ξεψυχώντας ἔλεγε συνέχεια ἀπό τό Ψαλτήρι, τό ὁποῖο καί συνέχεια διάβαζε, τό «Ραυτιεῖς με ὑσώπω καί καθαρισθήσομαι»). Οἱ Χάρες φεύγουν ἀπό κεῖ πού πᾶνε τά λεφτά. Ὁ Χριστός ὅμως δέν ξεχωρίζει κανέναν, ὅλους τούς ἔχει τό ἴσο, ἂν γυρέψουν τήν βοήθειά του. Ἕνας ἀντάρτης, καλή καρδιά, τόν εἶχαν ξεγελάσει κι ἀνέβηκε στά βουνά, ἀπό τίς ἀδικίες πού εἶχε δεῖ; ἀπό μόνος του; πάντως καί μιά βούκα ψωμί νά ἔχε τήν μοίραζε σέ ψίχουλα σέ ὅλους, κι ὅταν βρέθηκαν μ' ἄλλους ἀντάρτες σέ ἀνάγκη, θά πεθάνουμε εἶπαν ἀπ' τήν πείνα, κι ὁ καπετάνιος πρόσταξε: ριζτε κάτω τά ὄπλα καί κάντε τό σταυρό σας. Καί πράγματι, σέ λίγο βρῆκαν τρόφιμα καί προμήθειες. Καί γώ ὡς ἄτομο, τί ἔκανα στήν ζωή μου; Ἡμαρτον μέ πόνο καί δάκρυ. Μόνο μ' αὐτήν τήν ἐλπίδα νικάμε ὅ,τι μᾶς ἔρχεται. Τίποτ' ἄλλο, μόνο μέ προσευχή, ὅταν θά παρακαλᾶμε μέ πόνο, μέ πάθος, λέγοντας: βοήθησέ με, Κύριε, μόνο Ἐσύ εἶσαι ἡ σωτηρία, μὴν φεύγεις ἀπ' τήν καρδιά μου....

Στήν προσευχή λέω, καθάρισέ με ἀπό τά ἄθελα καί τά κρύφια.... Γιατί Θεέ μου, νά σέ πικραίνω;

Νά προσέχουμε, νά ἔχουμε σεβασμό σ' ὅλους τούς Ἅγίους ἀλλά καί στόν κάθε ἄνθρωπο, ὡς εἶναι καί κακός. Παρακαλᾶτε νά τόν συχωρέση... Ὁ ἁμαρτωλός γιά νά σωθῆ πρέπει νά ἀγωνιστῆ πολύ, ὅπως ἀγωνίζεται ἕνας γιά νά κἀνη περιουσία καινούργια. Χαρά στόν ἄνθρωπο πού θυσιάζεται γι' αὐτό καί κλαίει γι' αὐτά πού πιστεύει.

* * *



Γιά τήν πίστη

Ὁ ἀναμάρτητος Χριστός εἶναι φῶς ἐκ φωτός καί γιά νά μᾶς ἐμπιστευτῆ πρέπει νά δῆ τά παρακάλια μας, τά καλά μας ἔργα, καί τίς προσευχές μας

Κάθε Κυριακή πήγαινα στήν Ἐκκλησία (τόρα μέ τό ἴνα πόδι κομμένο, καί τυφλός, ἀκούω ἀπό ραδιόφωνο). Ἡ Ἐκκλησία βοηθᾶ πολύ τόν ἄνθρωπο, σά παιδί της. Χαράματα ζύπναγα τήν Κυριακή... Κάθε μέρα, γιά νά ἔχῃ τό ἄλογο μας κουράγιο, ἤθελε βοσκή. Τίς Κυριακές, πέντε ἡ ὥρα τό πρωῖ, τό ἕδνα στόν βάλτο, στίς καλαμιές καί ἤμουν ἔτοιμος γιά τήν ἐκκλησία.

Θά παίρνουμε παράδειγμα τόν ἀναμάρτητο Χριστό. Ποιόν νά ἔχουμε φίλο ἄλλον; Πουθενά ἐμπιστοσύνη ἄλλου. *Φίλος μας ὁ ἀναμάρτητος Χριστός πού μεγάλωσε μέ φτώχια, μέ τυράννια...*

Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι λαχτάρα.

Νά παρακαλᾶμε τήν μανούλα του! Σῶσε μας! Τούς Ἅγίους νά ἔχουμε μπροστά μας: ἄλλοι λιανισμένοι, ἄλλοι σφαγμένοι, ἄλλοι πετροβολημένοι.

Τό πρωῖ θά κἀνης τόν σταυρό σου, αὐτό τό ρόφημά σου. *Ἄμα εἶχαμε πίστη θά θεραπεύαμε.*

– Πῶς νά ἐμπιστευτοῦμε στόν Θεό;

– Αὐτό εἶναι ἐμπειρία. Ἐμεῖς νά Τόν βλέπουμε μέ δεμένα τά χέρια καί νά τόν χτυπᾶνε μέ τό καλάμι. Ἐμεῖς θά πιστεύουμε σ' Αὐτόν καί θά εἴμαστε οἱ πιό θεραπευμένοι. Στόχος μας εἶναι τό φῶς, πῶς νά ἔχουμε τό φῶς, αὐτό εἶναι ἡ καλύτερη περιουσία.

Σάν τήν καλωσύνη, σάν τό φῶς πού χαρίζει δέν ὑπάρχει μεγαλύτερο. Ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχουν καλοί καί κακοί. Μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου χάνονται οἱ καλοί. Ὅσο χαλνᾷ ἡ ἀνθρωπότης ἀραιώνουν οἱ πιστοί σιγά - σιγά.

Οἱ πιστοί εἶναι σάν τίς κολῶνες πού στηρίζουν μιά

πλάκα' αναφέρθηκε στην κ. 'Ελένη πού γηροκομοῦσε τήν 'Εκατοντάχρονη σχεδόν μάνα της μέ ἀγάπη καί ὑπομονή, διαβάζοντας τό Ψαλτήρι, κι εἶχε ὀσιακό τέλος, λέγοντας τό «Ραντιεῖς με ὑσσώπω καί καθαρισθήσομαι». Νά, τέτοιοι χαρακτήρες εἶναι δυσεῦρετοι. Καί γιά μιᾶ ἄλλη κ. Ἄννα, μέ καρκίνο πού δοξολογοῦσε τόν Θεό, ἀναφέρθηκε. Καί μέ τήν εὐκαιρία αὐτή νά σημειώσουμε πώς ὁ κ. Τάσος μόνο σέ καλά παραδείγματα ἐπέμενε, χωρίς νά σχολιάζῃ τά ἄλλα. Σέ θέματα σκανδάλων, στόν κληρο κάποτε, ἔλεγε· ὁ Χριστός μᾶς λέει, στήν καθέδρα τοῦ Μωυσῆ κάθησαν οἱ γραμματεῖς, ὅσα σᾶς λένε νά τά κάνετε, κατά τά ἔργα τους νά μήν κάνετε καί σκέπαζε, ἀλλάζοντας θέμα. Ἡ καλωσύνη, τό θεμέλιο καλωσύνης πρέπει νά συνοδεύεται μέ καθαρό ἔργο.

Τό βῆμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ἀνώθεν» Σοφία. Ἄν ἦταν ἀνθρώπινο κάπου θά σκόνταβε. Κάθε πρᾶγμα ἔχει τήν ἐποχή του. Ὑπάρχει καί ἐποχή ἀμαρτίας. Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι πανταχοῦ. Ὅπως ὁ ἥλιος πού ὅλους τοὺς φωτίζει.

Ἡ Ἁγία Φωτεινή, ἡ Σαμαρείτισσα, ὅταν μετάνοισε κατατάχτηκε στόν μαρτυρικό χορό.

Μήπως κι ὁ Χριστός δέν κουράστηκε στήν ἔρημο; Κι ὅμως δέν ἔκανε πίσω.

Δέν θά βασίζεσαι στήν δική σου δύναμη. Δέν θά σᾶς ἀφήσω ὀρφανούς, μᾶς εἶπε στό Εὐαγγέλιο. Ὅρα τώρα εἶναι κανεῖς νά γυρέψῃ βοήθεια καί θά τόν ἀπαλλάξῃ ἀμέσως, γιατί ξέρεις τί σκοτάδι εἶναι μέσα στόν κόσμο; Μόνο ἓνα πρᾶγμα νά πιστεύουμε, τόν ἀναμάρτητο Χριστό, ὅτι εἶναι φῶς ἐκ φωτός.

Ἡ πίστη μας εἶναι ζωντανή. Μέγας εἶσαι Κύριε! Δές στόν βίο τῆς Ἁγίας Θεοδώρας πού ἦταν στήν Ἀλεξάνδρεια τόν 5ο αἰώνα. Αὐτή κόπιαζε, μέ ἀφάνταστους κόπους νά ξεπλύνῃ τήν ἀμαρτία της καί πῆρε τό χάρισμα νά θαυματουργῇ....

* * *

Γιά Πίστη καί Εὐαγγέλιο

Ἡ Πίστη εἶναι ἐμπιστοσύνη στόν Θεό.

Ὅπως κρέμεται αὐτό τό σκυλί σέ μένα, ἔτσι καί γώ κρέμομαι στόν μεγάλο Θεό πού μοῦ λέει, πιστεῦε σέ μένα.

Στό βραχυκύκλωμα πού παθαίνουμε μέσα στόν κόσμο, τό φάρμακο εἶναι ἡ προσευχή.

Ὁ Χριστός ἀπολύει ἓνα ἀγκίστρι ἀπό πάνω γιά νά μᾶς γλυτώσει ἀπό τήν πύρινη κόλαση πού εἶναι ὁ κόσμος, γι' αὐτό νά παρακαλᾶμε μέ πίστη.

Νά ζητᾶς προσευχή σάν πουλάκι ἄρρωστο, ἀδύναμο, δειλό, καί νά ἔχεις τόν ἑαυτό σου σά μυρμηγκι φτωχό.

Ἡ πίστη εἶναι σά μαγνήτης.

Ἐρχεται ὦρα πού σέ λέει' ἐπιστρατεύεσαι! Σάν τόν τελώνη, σάν τόν Ματθαῖο. Ἄν δώσης σημασία, ἀρχινᾶς νά προσεύχεσαι καί σ' ἀρέσει αὐτός ὁ δρόμος, κλαῖς γι' αὐτόν, ὅτι καί νά ἔχεις τό καταπολεμᾶς μ' αὐτό τό κουράγιο. Ἐχεις κανόνα πίστεως. Ἄν ὄχι, φεύγει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι τό μεγαλύτερο πρᾶγμα.

Ἐγώ ἐξελεξάμην, λέει ὁ Χριστός, οἰκογένειά μας νά εἶναι οἱ Ἄγιοι.

Τό Εὐαγγέλιο τώρα εἶναι ὀρφανό καί σά νά κλαίει! Μόνο ἅμα κάνης τά ἔργα τοῦ Εὐαγγελίου, τότε θά τό πορέσης καί θά τό κλάψῃς.

Ἐσένα ὁ κόσμος σου θά εἶναι ὁ ἀναμάρτητος Χριστός. Μόνο ὁ ἀναμάρτητος Χριστός εἶναι γιά μένα, ἀλλιῶς δέν ξεκολλᾶς ἀπό τόν Σατανᾶ. Ὅλοι πολεμᾶν νά τόν βγάλουν ἄκυρο τόν Χριστό, ἀλλά δέν θά τά καταφέρουν. Ὅπως μέ τήν ξαστεριά, βλέπεις ἓνα ἀστέρι ἐδῶ, ἓνα ἀστέρι ἐκεῖ, ἔτσι θά εἶναι οἱ δίκαιοι. Εἶναι ἀριά - ἀριά. Στυλὸς ἀκλόνητος, κάποιιοι χριστιανοί. Ἐχει καί τώρα σάν τόν Λῶτ ἀνάμεσα στόν κόσμο. Ἐως τήν συντέλεια τοῦ αἰῶνος, πού γράφει, καί δέν θά σταματήσῃ αὐτό, «νυμφευόμενοι καί νυμφεύοντες», καί θά ἔχει ὅμως καί ἁγίους.

Χαρά στόν ἄνθρωπο πού θ' ἀγωνίζεται νά εἶναι ἐμ-

προσθεν τοῦ Θεοῦ. Νά μένη σ' αὐτήν τήν οἰκογένεια. Τότε θά σωθῆ!

Όταν εἶναι καθαρά τά «ἔγκαρδά» σου, τόν θεωρεῖς ὄλον τόν κόσμο σάν τόν ἑαυτό σου, καί λυπᾶσαι καί προσεύχεσαι.

Δέν εἶναι μόνο νά παραδεχόμαστε Θεό ἀλλά καί νά λατρεύουμε.

Ἄμα φτάσης στήν λεπτότητα δέν σέ χωρᾷ ὁ τόπος, ἄμα ἁμαρτήσης σέ κάτι, ἐλέγχεις καί τό ἐλάχιστο, ἄν δέν τό ἐλέγξης, θά σέ μολύνῃ. Τό παραμικρό ἁμάρτημα πρέπει νά τό κάνουμε προσευχή ὥσπου νά λυώσῃ.

Γιατί νά ρίξω τό βάρος στόν Θεό μέ τό γιατί; Ἐκ τοῦ πονηροῦ εἶναι νά στεναχωριέται κανείς μέ τό γιατί. Ἄμα τό καλλιεργοῦμε τό γιατί, εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ, γιά νά σέ ἐξολοθρεύσῃ. Ὁ διάβολος δίνει ὅλες του τίς δυνάμεις γιά νά μήν χάσῃ τήν συμμετοχή πού ἔχει μέσα μας. Μέ τήν ἀπελπισία καταβολαδιάζομαι. Πέφτω στό ἥμαρτον, προχωρᾷ σέ ἔργα καλωσύνης, ἔρχεται τό φῶς.

Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη δύναμη ἀπ' τό πιστεύω. Κατά τήν πίστη σου, ἄς γίνῃ... Ἡ πίστη κλονίζεται γι' αὐτό θέλει ἐπιφυλακή, μήν φωλιάσει μέσα μας καί μᾶς ντελαπάρει ἡ ἀρνητική δύναμη.

Μόλις σκανδαλιστοῦμε, πολλές φορές νά ποῦμε, ἥμαρτον, ὄχι μία καί δύο....

Τά παράπονά μας ἐπάνω, στόν Πατέρα μας, ἐπειδή εἶναι τά ἔσχατα ὅταν ἓνας ἐπιμένη γερά, τόν κυκλώνουν σατανάδες. Ὁ ἄπιστος ἔχει ἓνα σατανᾶ, καί μπορεί νά εὐλογήσῃ τά ἔργα του, ἐνῶ ἓνας πιστός, πού λέει ὄλο ἥμαρτον, ἔχει γύρω του ὀκτώ σατανάδες γιά νά τόν κλονίσουν, κι ὄλο κατσιποδιές τοῦ ἔρχονται. Ὁ Χριστιανός ὅμως ὄχι σκυθρωπάζων...

Πῶς νά φέρῃς χαρά μέσα σου; ἀδιαλείπτως προσευχή. Ἡμαρτον... Ἡμαρτον... Θά καταπραῦνουν τά ἔνστικτά σου. Ἐσύ μόνο, Κύριε, θά μᾶς φυλάξῃς. Ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά φυλαχτοῦμε οὔτε ἀπό ἀρρώστια οὔτε ἀπό κακά. Ὅλα σατανικά τά κινούμενα σήμερα. Ὁ Θεός δέν μπορεί

νά θέλει παρά τό καλό μας, ὄχι τήν καταστροφή μας, ἀλλά ἐμεῖς βαδίζουμε ποιό δρόμο; Τοῦ Ἄβελ; Τοῦ Κάιν; Ὁ κόσμος βαδίζει τόν δρόμο τοῦ σκότους. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἄγρυπνη μέρα - νύχτα, τό Ἅγιον Ὄρος σέ ἐπιφυλακή γιά νά ζαποθῆ τό καλό, σκέψου νά σταματήσῃ κι αὐτό.

Νά μήν χάσουμε τό πιστεύω μας. Εἶναι τό σχοινί πού μᾶς ἐνώνει μέ τόν Θεό, πού μᾶς δένει μέ τόν Θεό.

Ἐκκλησία: ὅπως μιά μέλισσα μαζεύει ἀπ' ὅλα τά λουλουδάκια λίγο - λίγο καί τά κάνει μέλι, ἀπ' ὅλα τά χρώματα τῆς γῆς, ἔτσι κι ὁ Χριστός κρατᾷ τήν καλωσύνη μέσ στήν Ἐκκλησία.

Νά μήν σκανδαλίσης τήν καλωσύνη, διότι φεύγει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, φεύγει ἡ δύναμις.

Τό τάλαντο πού λέει στήν παραβολή ὁ Χριστός εἶναι ἡ καλωσύνη. Ὅχι τά ταλέντα!

Κάθε Χριστιανός εἶναι λυχνάρι. Εἶναι καθρέφτης νά βλέπῃς τό πρόσωπό σου.

Κάποτε λέγαμε θά χαλάσῃ ὁ κόσμος... τώρα λέμε θά χαθοῦμε. Τώρα ξεσκεπάστηκε ἡ ντροπή....

Οἱ ἴδιοι ἐμεῖς θά χαθοῦμε. Θά λέμε σέ λίγο, καλά πού προλάβαμε καί ζήσαμε....

Ἄραγε ἔχει καλούς; εἶναι κανείς νά καταδικάζῃ τόν ἑαυτό του, νά σκέφτεται καλά;

Εἶχα στό νοῦ μου ὄσους μέ περιφρόνησαν καί λέγαν λόγια στήν πλατεῖα, ὅταν μέ βλέπαν, ἄς ποῦμε... ἐσεῖς πού κάνετε τούς μεγάλους σταυρούς καί ἄλλα..., κι ἔλεγα αὐτοί δέν ξέρουν ὅτι κάνουν κακό, εἶναι τυφλοί. Νομίζουν ὅτι ἔτσι εἶναι.

Τόν καλό τόν μισᾶνε (πρότερον ἐμέ ἐμίσησαν). Τό κακό καλπάζει. Σέ βάζει νά μαλώνεις. Γιά μερικούς ὁ καυγᾶς εἶναι ἡ θεραπεία τους. Καυγᾶς ἴσον ἡ ἐπανάσταση τοῦ κακοῦ. Ἄμα εἶναι δικός σου ἄνθρωπος, πές ἓνα λόγο, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διά τῆς Θεοτόκου, ἐλέησόν με, καί θά φέρω αὐτόν τόν ἄνθρωπο πάνω ἀπό μένα καί θά παρακαλᾶω γι' αὐτόν.

Ἄμα εἶναι ὅμως ξένος, μήν κάνεις ἀλισβερίσι μαζί

του, θά σ' ἀδικήση..., ἀπόφευγε... Ἄμα εἶναι ἡ κατασκευή του τέτοια, μήν μαλώνης μαζί του...

Ὅταν λές εἶμαι ἀδικημένος ἀπό παντοῦ, ρίχνεις τό δίκηο ὄλο ἐπάνω σου καί ἐπαναστατεῖς, ἐνῶ ἄν πῆς: αὐτό τό Φῶς (ὁ Χριστός) βγαίνει γιά ὄλον τόν κόσμο, ἐγώ κάνω ἄραγες αὐτό πού θέλει; Πῶς νά ἐλέγξω; (βγαλε τόν δοκό ἀπό τόν ὀφθαλμό σου, λέει). Τό πολύ - πολύ νά πῆς εἶμαι καί γώ στήν ἴδια ζυγαριά (Ἄρας τόν σταυρό καί ἀκολουθεῖ μοι).

Ἄμα κάνης καλωσύνη, ἔ... γίνεσαι πάντα βαρετός. Ἐ... θά ποῦνε... ἄστον αὐτόν..., δέν ἔχει καμία ἀπόδοση..., ἄχρηστος εἶναι... Ἐμεῖς ὅμως οὔτε νά τό βάλουμε στήν ἰδέα μας... Νά ἔχουμε τούς Ἁγίους στήν οἰκογένειά μας νά τούς παρακαλάμε, τόν Χριστό σταυρωμένο μπροστά, τήν Παναγία... *Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, εἶναι αὐτοὶ πού βλέπουν τόν ἀναμάρτητο Χριστό μπροστά τους.*

Μακάριοι εἶναι δυσεύρετοι.

Ἐμεῖς ἀνήκουμε στήν οἰκογένεια τῶν Ἁγίων. Ἐκείνους νά παρακαλάμε νά μᾶς καταδεχτοῦν. Στεναχώρια ὄχι γιά τό τί μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι, στεναχώρια κυριώτερη ἅμα ἀμαρτήσης, πού δέν τό ἐπιτρέπει ὁ ἀναμάρτητος Θεός. Τά παράπονά μας ἐκεῖ: νά μᾶς συχωρέση νά μήν πιᾶσουν ρίζα μέσα μας.

Γιά ἕναν πού μᾶς φέρνει δυσκολίες νά ποῦμε: Αὐτός εἶναι ἡ αἰτία πού θά μέ σώσει, νά μήν τόν κερδίση μόνο τό σκότος. Ποτέ νά μήν σκέφτεσαι πονηρά. Ἡ πονηρή ἰδέα κακό ἐπεξεργάζεται. Νά πῆς: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ.. καί ἔτσι δέν γίνεται κτῆμα σου ἡ ἰδέα αὐτή. Γιατί ἀλλιῶς γίνεται ἐπαναστάτης ὁ ἑαυτός σου. Ποῦ νά βρῆς ἄκρη μέ τούς ἄλλους; Καθένας ἔχει ράτσες τέτοιες, τόσες...

Τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν κατεβαίνει στόν περήφανο νά τόν φωτίση. Γιά νά μήν καλλιεργήσουμε τό μῖσος, νά μήν ζυμωθοῦμε μέ κακία..., νά λέμε στόν Πατέρα ἡμαρτον..., στόν Χριστό μέ τά αἵματα στόν Σταυρό, στούς Ἁγίους Πάντες... Νά μετατρέψης τήν συνειδήσή σου ἀπό μῖσος σέ καλωσύνη.

Ὁ πολυμήχανος σέ παγιδεύει σιγά - σιγά καί φεύγει ἡ θεία Χάρις, καί οὔτε μπορεῖς νά δώσης ἄνω προσευχή. Ἄμα πῆς γιά τόν ἄλλον, πού σέ ἔκανε κάτι, γιατί ἐμένα νά μέ κάνης ἔτσι; πάει! Εἶμαι πεσμένος στά πόδια τοῦ ἐχθροῦ μου, ἀλλιῶς θά μείνη στή συνείδηση τό μῖσος.

Στό Εὐαγγελίό μας, πού εἶναι τό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπαγορεύεται ἡ κακία. Νά τόν πάρης στήν προσευχή σου, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ..., καί νά παρακαλᾶς νά τόν συχωρέση, γιά νά μή ριζώση ἡ κακία, διότι γίνεσαι τότε κτῆμα ἄγνοο, ἀκαλλιέργητο, ἐκτός καλωσύνης...

Ἄν, ὅμως, πῶ ἡμαρτον... καί φέρω τήν μεγάλη δύναμη στό φῶς καί παρακαλάω νά συχωρέση ὄλο τόν κόσμο, πού εἶναι καλύτεροί μου ἄν σκύψω τό κεφάλι μου καί πῶ, ἐγώ τί ἔκανα στή ζωή μου; Θά βρῶ ταπείνωση. Κι αὐτό, τό νά μήν σκεφτῆς ὅτι ἐγώ ἀδικεύτηκα, προέρχεται ἀπό προσευχή. *Ἀνάλογα μέ τήν δύναμη τῆς προσευχῆς, ἔρχεται ταπείνωση.*

Μόνο ὅσοι εἶναι στά πόδια τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιά ξεχωριστή οἰκογένεια. Θέλει ἀγῶνα, νά μήν ἀφήσουμε τόν σατανᾶ νά μολύνη τόν λογισμό. Μόλις ἔλθη λογισμός, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με..., γιατί ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, εἶναι δύναμη καλωσύνης.

Ἐμένα πολλοί κοιτοῦσαν νά μέ κατεδαφίσουν..., ἄκρια δέν βγάζεις... οὕτως ἐδίωξαν καί τούς προφήτας πρό ἡμῶν... ἀλλά ἐξ' ἀρχῆς ἦταν οἱ διωγμοί... σέ δίνει μιά κεντριά καί σέ ξεπατώνει. Ἡ ἀπιστία τῶν ἄλλων εἶναι σά βουνό. Σέ φαίνεται βουνό ὅ,τι σέ πεῖ ὁ ἄλλος. Ἡ στεναχώρια εἶναι βουνό. Αὐτό θά πῆ, πές στό βουνό νά πέση στή θάλασσα! *Μόνο ἡ προσευχή λυώνει αὐτό τό βουνό.* Ποῦ νά τά πῆς αὐτά νά σοῦ φύγουν; Γι' αὐτό ὅσοι πιστεύουν, πρέπει νά ἀνταμώνουν, νά δίνουν κουράγιο ὁ ἕνας στόν ἄλλον.

Ἐλάχιστη πίστη νά ἔχης, σά κόκκο σιναπιοῦ, θά φύγη. Ἐνῶ ἅμα δέν ἔχης πίστη, γίνεσαι ἄγριο θηρίο, δέν σέ χωρᾶ ὁ τόπος ἢ θ' ἀρρωστήσης ἢ θά μαλώσης. Ὁ καλός Θεός νά μᾶς δίνη δύναμη. Νά φωνάζουμε, ἐσύ ἀνα-

μάρτητε Χριστέ, θυσιάστηκες για τόν κόσμο, βοήθησέ με κι έμένα τόν άμαρτωλό.

Βέβαια οί πολλοί σέβονται τόν σκληρό άνθρωπο. Για τόν μαλακό άνθρωπο, τόν ευγενή, λένε κοροϊδίες: λαλάδ' είναι... αποχαμνάδ', αυτό τό λαγκιόλι (= χαζός) ξύκης, кара-κοντάκι, κακαβάνης... Όση καλωσύνη και νά κάνεις ποδοπατιέται, δέν φαίνεται... Όμως, γράφει, νά είστε φρόνιμοι σάν όφεις. Νά εγώ πώς τό θυμάμαι αυτό: Ήμιαν τότε τσομπανάκος, καμιά 18 χρονώ, πάν' στά καλά μου και τά πρόβατα τά 'πιασε ζέστα και μαζεύονταν σά γροθιά, πίσω είχαν τόν ήλιο, οί μουρες μπροστά σά κότσια χειριών βλέπαν, και τότε είδα ένα φίδι τυλιγμένο, τό κεφάλι του πάνω και μ' έβλεπε και τίναζε τή γλώσσα του. Μόλις έκανα νά σηκώσω τό ραβδί μου απ' τό δεξι χέρι, έβγαζε τή γλώσσα του... Κάνω τά πρόβατα πίσω, τ' άναμερῶ... μόλις ξανάπιανα τή γκλίτσα, τίναζε σά κύματα τή γλώσσα του... δέν μπορείς νά τό χτυπήσης έτσι κουλουριασμένο... πρέπει νά τό χτυπήσης απ' τή μέση και πάνω για νά σπάση, άλλιῶς θά τυλιγόνταν στό λαιμό μου άμέσως... Πισωπάτησα και δέ μέ πείραξε... Πελώριο φίδι, κάτι άσπρα, γαλατάδες λέγονται...

Ή καλωσύνη θάβεται έδῶ στή γῆ. Ή καλωσύνη δέν πιάνει τόπο σ' ανθρώπους. Πιάνει τόπο στόν Θεό. Βρίσκεις δικαίωση μόνο στόν Θεό.

Άμα άχρηστευτή ένα κοπάδι πρόβατα και δέν βγάλουν γάλα, δέν έχει καλά άρνια, χαλάει σιγά - σιγά τό κοπάδι, χαλάει και ή ράτσα, και τότε λέει ό τσομπάνης, δέ μέ συμφέρει, και παίρνει άπόφαση στό χασάπη νά τά δώσω! Έτσι και ή ανθρωπότης χαλάει σιγά - σιγά. Όσπου θά 'ρθη ή Άγανάκτησις, ή Δύναμις πού κρατάει τό γένος αυτό και τότε αλλοίμονον....

Νά τό χαιρέσαι όταν είσαι πρόβατο εν μέσω λύκων. Ό Σατανῆς είναι μουσαφίρης στό σπίτι σου και θέλει νά σ' άρπάξει... Ό Θεός δέν έχει κόψει τό δικαίωμα του πονηροῦ νά πειράζει, του άφησε δύναμη για νά έλεχθῆ ό άνθρωπος, για νά δοκιμαστῆ. Δίχως δοκιμασία δέν σώνεται κανείς.

Πώς έκλαιγε ή Παναγία για τόν Υιό της στόν Σταυρό, έτσι κλαίει για τόν καθένα χριστιανό πού πιστεύει. Κάποτε... (αυτά δέ τά λέω, μά τώρα...) προσευχόμενοι και όταν έφτασα στό ύψος, στόν θρόνο ψηλά και ζητούσα βοήθεια..., πριν λίγα χρόνια, τότε πού είχα τυφλωθῆ απ' τό ζάχαρο..., κι Όμως βλέπω μιá γυναίκα, φοροῦσε στιμέλα (σά μαντήλι στό κεφάλι) κάθησε απέναντί μου και μ' έβλεπε, κι όσο μέ κοιτάζε δάκρυζε, κι όσο δάκρυζε άστραφτε τό δάκρυ της. Θυμάμαι τό δάκρυ. Αυτό τό δάκρυ έπесе στήν καρδιά μου. Αυτό τό δάκρυ μήν τό βγάλεις απ' τήν καρδιά μου. Ήταν μεγάλη χαρά, κουράγιο πήρα όταν τό είδα, αν και τυφλός πού είμαι, αυτό...



Μιά άλλη φορά είδα άτέλειωτο φῶς. Βλέπω ένα Φῶς απ' τή γῆ νά ανεβαίνει, μέ πήρε λαχτάρα κι έλεγα μ' όλη μου τήν καρδιά: Άγιος ό Θεός... Άγιος ό Θεός..., σηκωνόταν τά «όστεά μου», χάνεται άμα συναντήση ό άνθρωπος τό Φῶς, χάνεται όπως τό άλάτι τό ψιλό μέσ στό νερό.

Όταν έλθη τό φῶς! Σάν ήφαιστειο φῶς. Έξι έφτά χρόνια τό θυμόμουν δάκρυζα, και μέ λαχτάρα φώναζα, Άγιος ό Θεός!....

Αυτά δέ λέγονται... Έγώ παρακαλώ νά μέ δῆ ή Παναγία όχι νά τήν δῶ εγώ... Ή Παναγία, στή γῆ βρίσκεται ή Χάρη της. Νά πηγαίνουμε στις Χάρες. Οί Άγιοι είναι έδῶ και μάχονται νά μᾶς γλυτώσουν.

Όπως κλαίει ή Παναγία στόν άναμάρτητο Χριστό, έτσι κλαίει και για κάθε Χριστιανό. Κλαίει αλλά δέν τήν βλέπουμε. Διά νά τήν δοῦμε δέν είναι δικό μας δεδομένο. Είναι «άνωθεν».

Άλλος μέ παρακάλια κρατά τήν θεογνωσία, νά μή χάσουμε αυτό πού πιστεύουμε. Άλλος ξετροχιάζεται. Όχι μόνο νά διαβάξης αλλά και νά πράξης, τότε θά τό πονέσης τό Εὐαγγέλιο.

*Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς ἄλλης ζωῆς εἶναι ἡ Πα-
ναγία πού παρακαλάει δακρυσμένη ὅπως στό Σταυρό,
τόν ἀναμάρτητο Υἱό της.*

* * *

Γιά τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ

*Στά 40 μου χρόνια μέ βρῆκε τό ζάχαρο, εὐλογία με-
γάλη! Πολλές φορές ἔπεσα σέ κῶμα ἀπό ψηλό σάκχαρο
κι ἄλλες σέ ζάλη ἀπό ὑπογλυκαιμία. Μιά μέρα, ἤμαν στά
χωράφια μέσα, ἕνα χιλιόμετρο μακριά ἀπ' τή δημοσιά.
Μόνος, μέσα στ' ἀγριόχορτα. Καί μέ πιάνει ζάλη, ἔπεσε
τό ζάχαρο. Δέν πατοῦσα θαρρεῖς στά πόδια μου, σηκωνό-
μουν στὸν ἀέρα, σά νά 'μουνα πάνω ἀπό τή γῆ. Γιά νά
συνέλθω, γιά νά βάλω κάτι στό στόμα μου, ἔπιασα νά
τρίβω τά στάχυα, σάν τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ, πού λέ-
ει, ὅταν περπατοῦσαν στά χωράφια· πετοῦσα τά ἄγανα
καί μασουλοῦσα τό στάρι, μέ κόπο πῆρα νά γυρίζω σπι-
τι. Μόλις ἔφτασα ἀπέναντι ἀπ' τό σχολεῖο, φώναξα μ' ὄ-
ση μου ἀπόμεινε δύναμι· ψωμί! παρά τρίχα γλύτωσα. Ἄλ-
λοτες τό 'παθα μέσ στὸν μπαξέ. Μόλις ξεζεύω τ' ἄλογο
μέ πιάνει ζάλη, τά πόδια μου διπλώναν, δέν ἄνοιγαν,
μπήγω τό παλοῦκι καί κρατιόμουν ἀπ' τίς ρόδες τοῦ κά-
ρου. Ἐπιανα μέ τά χέρια τίς ρόδες τοῦ κάρου νά σηκω-
θῶ. Συνῆλθα, μετά 2 ὥρες, τά χέρια μου κατσιρντοῦσαν...
Ἄλλη μέρα πάλι, καθάριζα χόρτα καί ξαφνικά χάνω τὸν
κόσμο, ἄρχισε νά σκοτεινιάζη καί πέφτω πάνω στήν κα-
θίστρα τοῦ κάρου, πόση ὥρα δέν ξέρω... Ἄλλοτες ξά-
πλωσα πάνω στὸν δρόμο, καλά πού 'χα μαζί μου ἕνα μι-
κρό σκυλάκι, πού καθόνταν πάνω ἀπ' τό κεφάλι μου στά
δύο του ποδάρια ὄρθιο· τί ἐκτίμηση δίνουν τά σκυλιά
στὸν ἄνθρωπο! Αὐτό μ' ἔσωσε τότες γιατί ἔτσι πού 'μαν
ἀκίνητος στήν ἐρημιά ἄν ἐρχόνταν τσομπανόσκυλα, πού
ἦταν σά λύκοι, ἀπ' τούς τσομπανέους, θά μ' ἔτρωγαν...*

Πολλές φορές γλύτωσα ἀπό θαῦμα. Τότε, μέ τούς ἀ-

*ντάρτες ἀπαγορευόνταν, ὅλοι μέσα στά χωριά κλεισμέ-
νοι ἦταν. Ἀπό τήν Π..... ἔπρεπε νά πᾶς ὡς τήν Ἀ.....
γιά νά βρῆς ἄνθρωπο. Ἐγώ ὁμως, κάθε μέρα τά πρόβάτά
μου τά πήγαινα ἔξω· μετά στό μαντρί κι ἐγώ καθόμουν
σ' ἕνα καμαράκι μ' ἕνα φαναράκι. Σφαῖρες βούϊζαν ἀπ' ἔ-
ξω, τά πρόβατα ὄρθια, δέν τά 'πιανε ὕπνος. Τά πρωῖνά
τά πήγαινα στό βουνό γιά βοσκή. Ἐνα βράδυ ἔρχεται,
κεῖ πού μέναμε σέ κάτι ἀχερῶνες μέσα, ἕνας καί λέει
στή μάνα μου· ἐμεῖς οἱ Μάηδες ἀποφασίσαμε νά σκοτώ-
σουμε τὸν Τάσο, γιατί νόμιζαν πὼς πάω ψωμί στοὺς ἀ-
ντάρτες, πὼς εἶμαι σύνδεσμος.*

*Ἐγώ παρόλ' αὐτά συνέχιζα νά βοσκῶ τά πρόβάτά
μου στό παχύ χορτάρι πού μόνο λαγοὶ παγαῖναν. Βγαῖ-
ναν οἱ στρατιῶτες παγάνα, μά ἐγώ γλύτωσα...*

*Ἄλλη μέρα, μόνος μου ἤμουν μέ τή γκλιτσα μου μέ-
σα σέ μιὰ πολιάνα, λειβάδι μέ χορτάρια, καί βλέπω νά
περνᾶνε μαυροσκοῦφηδες μέ πολυβόλο στήν πλάτη. Ὁ-
λόκληρος λόχος πέρασε. Ἄγγελος Κυρίου μέ προστάτε-
ψε, 17-18 χρονῶ, θά 'μουν... γιατί ἀπαγορευόνταν νά βρί-
σκομαι ἐκεῖ πού ἤμουν (πίσω ἀπό τό χωριό σάν ἄγρια
ζοῦγκλα ἦταν). Κι ὅπως περνοῦσαν αὐτοὶ ἀπό δίπλα μου
οὔτε ἕνα πρόβατο, δέν σκιάχτηκε, δέν κουνήθηκε. Οὔτε
σκυλί νά γανγίση. Πέρασαν καί φῦγαν. Ἀπ' τίς φυλακές
ἦταν βγαλμένοι, τούς ὀπλίσαν, σά χάρος πέρασαν 5 βή-
ματα κοντά μου... Βλέπω ἕναν νά προχωρᾶ σά σκαντζό-
χοιρος μέ ὄπλο, ἀπό μιὰ πλαγιά στήν ἄλλη. Φτάνω ψη-
λά, μέ ρωτᾶν, εἶδες τίποτε; Τίποτα, λέω...*

*Μετά, ξάπλωνα σ' ἕνα λάκκο, σά μνήμα καί κοιμό-
μουν στό λάκκο.... Τότε μέ τό ἀντάρτικο, ἡ Ρωσία, οὔτε
ἀσπιρίνη δέν ἔστειλε στοὺς ἀντάρτες σά δέν παίρναν
μιὰ πόλη.*

*Μιά ἱστορία πού ἄκουσα ἀπ' τὸν ἐμφύλιο, γιά νά
δῆς, πὼς ὁ ἀναμάρτητος Χριστός παντοῦ δίνει παρὼν
καί βοήθεια... Ζήτησες βοήθεια; Δέν ἐξετάζει ποιός εἶ-
σαι... Ἦταν τότες σέ ἐνέδρα οἱ ἀντάρτες στό βουνό... πέ-
θνησκες ἀπό τήν πείνα καί λέει ὁ καπετάνιος τους: ἀφή-*

στε τά όπλα κάτω νά κάνουμε τόν σταυρό μας... Καί βγαίνει ένας μπροστά τους καί πάει μέ μία όμάδα καί φέρνουν τρόφιμα γιά δυό μήνες... *Ό Θεός κάθεται στόν θρόνο καί δέν κουνιέται καί γι' αυτό έστειλε τόν Υίο του τόν Χριστό...* Νά θυμόμαστε τί είπε ό Φίλιππος στόν Χριστό. Δείξον τόν Πατέρα, καί τί τοῦ ἀπάντησε; Τόσο καιρό εἶμαι μεθ' ὑμῶν καί δέν πιστεύης; Πόσες φορές δέν γλύτωσα ἀπ' τόν Χάρο... "Έτσι πίστεψα στήν Θεία Πρόνοια. "Άμα φωνάξης βοήθεια, θά δεῖς....

Δυό φορές σώθηκα ἀπό τροχαῖο, στήν δημοσιά. Τήν πρώτη φορά, περίμενα στήν Π..... νά περάσω ἀπέναντι καί ξάφνου έρχεται μία νταλικά μέ πλατόφορμα σά σίφουνας, έρριξε ένα τηλεφωνόξυλο κάτω, πήρε τήν μισή γωνιά τοῦ Ν....., έπεσε πάνω στό καφενεῖο, καί πήγε καί σφηνώθηκε σέ ένα σπίτι. Πῶς φωτίστηκα καί τραβήχτηκα παραμέσα... Τήν ἄλλη φορά, νυχτούλα ἦτανε, κρατοῦσα τό σχοινί τοῦ ἀλόγου, ἦμουν έτοιμος νά περάσω τό δημόσιο, καί νά μία νταλικά. Κάνει τ' ἄλογο πίσω τό κεφάλι, μέ γλυτώνει, (νά το!... τόσο καιρό ἦμουν μεθ' ὑμῶν Φίλιππε....).

Τότε μέ τόν πόλεμο, τό χωριό μας ἦταν κυνηγημένο. Μοῦ λέν οἱ δικοί μου νά πάω γάλα καί ψωμί γιά τό θέρο. Τό χωριό ἦταν περιτριγυρισμένο μέ συρματοπλέγματα, μέ ἀμπριά. Μόλις μέ βλέπουν, έρχονται μέ ὑποκόπανο μέ βαροῦσαν νά κιοτέψω. Έγώ έτρεχα στά βάτα νά γλυτώσω. Τά πρόβατα σταλιάζαν στά πλατάνια... Σηκῶνω τά χέρια ψηλά, μέ φέρνει μία μέ τ' αὐτόματο μέ τή γεμιστήρα κι ἀκούστηκε τότε μία φωνή· μή Παναγιώτη, μή, εἶναι ἀπ' τά καλύτερα παιδιά! Σώθηκα!

"Άλλη φορά, καμιά 35αριά χρονῶ νά ἴμουνα, πηγαίναμε μέ τό κάρο χαράματα στήν Κ....., μᾶς έρριξε ένα αὐτοκίνητο κάτω, τό ἄλογο ψόφησε, έμένα μέ πήγανε στό νοσοκομεῖο. Μέ δῶσαν, θυμᾶμαι, 5.000 γιά ἄλογο καί 2.100 γιά κάρο....

* * *

Γιά τήν μετάνοια καί συχώρηση ἁμαρτιῶν

Ό ἀναμάρτητος Χριστός δέν ἐξετάζει τό παρελθόν. Οὐδείς ἀναμάρτητος εἰ μή Σύ ό δυνάμενος... Βάρδα όμως νά μήν ἁμαρτήσης ξανά. Σέ λέει τώρα πού μέ γνώρισες, ἐπιστρατεύεσαι! Σταμάτα ἐκεῖ πέρα. *Όποιος γυρέψει βοήθεια, θά τόν γλυτώση.* Τό ἁμάρτημα εἶναι, νά, ὅπως βρέχει..., ἔ... ἅμα βγῆς έξω, θά βραχῆς....

"Η δύναμη καλωσύνης καί τήν τελευταία ὠρα συχωρᾶ. Μόλις πιστέψης σέ φωτίζει, ἅμα δέν μᾶς συχωροῦσε, δέν θά εἶχε τό φῶς.

Ό κ. Τάσος ἄκουγε κάθε μέρα τό συναξάρι τοῦ Ἁγίου. Κάποτε, ὅταν ἄκουσε γιά τόν Ἁγ. Μωϋσῆ τόν Αἰθίοπα, εἶπε· "Έ, γιά νά γλυτώση κι αὐτός καί νά ἀγίαση πά νά πῆ, πῶς ἔχει ό Θεός γιά ὄλους... Γιατί ὅταν τόν εἶπαν οἱ ἄλλοι· βρε μαῦρε, αὐτός εἶπε στόν ἑαυτό του, εἶσαι ἄξιος νά μιᾶς μέ ἀνθρώπους; "Έτσι, *νά ἔχης μπροστά σου ὅλα τά ἁμαρτήματά σου καί τότε δέν θά κατηγορήσης κανένα.* Γιατί ό ἄλλος ἀπό κάρβουνο μπορεῖ νά γένη διαμάντι.

Εἶναι κακό πρᾶγμα νά παγιδεύεται ό ἄνθρωπος, τότε δέν φεύγει ἀπό τήν δύναμη τοῦ σκότους. "Η μετάνοια εἶναι ἔνδυμα τοῦ νέου ἀνθρώπου. Ξαναγέννηση εἶναι, ὅταν μετανοῆ. Τοῦ έρχεται τότε μία εὐλογία καί λέει ἦμαρτον, καί τότε ξαναγεννιέται. Ό Χριστός ἄν τόν δεχτῆς, σάν μαγνήτης σέ τραβᾶ μέ προσευχή. "Όπως ἄν ἔχης λεκέ στό ροῦχο τό πλένεις, ἔτσι μέ τήν προσευχή.

"Η ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ εἶναι πιο μεγάλη ἀπ' τήν δικαιοσύνη του, ὅπως τότε μέ τήν Νινευῖ πού λυπήθηκε τά 120.000 παιδιά. *Νά μετανοοῦμε καί νά γινόμαστε ἄλλοι ἄνθρωποι. Νά ἐνδυθοῦμε τό Εὐαγγέλιο, πού εἶναι τό βῆμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἁμαρτίες, καί σάν τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς νά εἶναι ἢ σάν τά φύλλα τῶν δέντρων, ὅλες λυώνουν ἅμα πιστέψης.* "Αν ἕνας μπορέση ἀπ' τήν ὀμίχλη νά συνδεθῆ μέ τόν Θεό, εἶναι σάν ἦρωας.

"Άμα λυγίσῃ τό δεντράκι μέ ἁμαρτία, τό ἁμάρτημα

είναι σάν τό άλάτι στό φαγί. Τό άμάρτημα έκεινο γίνε-
ται λατρεία στόν Θεό, άν πέσουμε στό ήμαρτον. Καί τό
λάθος πού κάνεις νά μή σέ ρίχνει σέ άπελπισία, αλλά
κάνε μιά προσευχή ώστε ό νοϋς σου νά πάρη άλλη
στροφή. Αυτό πού σέ φώτισε εκείνη τήν ώρα, εκείνο τό
κλάμα, σέ έσωσε, θέλει άγρύπνια στην προσευχή. Κλαί-
νε τά «δστεά» σου, δέν είσαι έσύ, άλλος σέ φωτίζει.

*Ο άνθρωπος είναι ένα φυτό, τό χτυπάει άέρας, τό
λυγίζει, ή άμαρτία γυρνά νά μάς ζυμώσει.*

Θά σέ φωτίσει ό Θεός τί νά κάνης, άρκει νά σταμα-
τάς στην καλωσύνη.

Κάποτε ήμαν στό χωράφι, άκούω χτυπά ή καμπάνα,
βγαίνω παραέξω ρωτάω, ήρθε ό ξομολόγος μαθαίνω, ξο-
μολογήθηκες ποτέ; Μόλις τ' άκουσα, ξεξεύω τό άλογο
καί πάω. "Ας είναι καλά πού πήγα, καί συνεχίζω. Μόνο
μέ «άνωθεν» φωτισμό αλλάζει ό άνθρωπος. Οί άμαρτω-
λοί όπου μετανοήσουν, επιστρατεύονται σάν θαύμα. Τό
δεμένο πλοίο καί στή φουρτούνα έχει έλπίδα νά σωθή....

* * *

* Οί Γιαχωβάδες είναι ζιζάνια. Όπως σπέρνεις καί
μετά από λίγο βγαίνουν ζιζάνια έτσι κι αυτοί. Έγώ κά-
ποτε ήρθα σέ αντίλογία μ' έναν άπ' αυτούς καί δέν τόν ά-
φήνω άπ' τήν προσευχή μου, παρακαλάω γι' αυτόν νά
πέσει στό ήμαρτον....

* Κάποτε στό χωριό μας έμφανίστηκε ένας πού έλεγε
ότι είναι τής θρησκείας. Όταν τέλειωσε τήν όμιλία του,
έγώ τόν παρακαλούσα, γιατί είχα μεράκι νά φιλοξενώ
τούς ξένους, νά έλθη στό σπίτι μας. Ήλθε, τόν κοίμησα
στό σπίτι μου. Σά ξύπνησε τό πρωί μέ ρωτάει, πόσα χρό-
νια είσαι παντρεμένος; Πέντε του άπαντώ. Πόσα παιδιά
έχεις; Δύο του λέω. Καί ξαφνικά πετιέται επάνω φωνάζο-
ντας, φονιάδες! Φονιάδες! πού είναι τά άλλα τρία; Κάθε
χρόνο έπρεπε νά 'χης κι ένα παιδί... Τ' άλλα τά σκότω-
σες! Μά έγώ δέν είχα σκοτώσει κανένα.

Καί ποιά Γραφή διαβάζεις; μέ ρώτησε ξανά. Του έ-

δειξα τήν Άγία Γραφή πού είχα... Αυτό τό Ευαγγέλιο
μου τό είχα αγοράσει από 16 χρονώ μέ τά λεφτά πού πή-
ρα πουλώντας ένα ζώο. Δέν τό αποχωριζόμουν ποτέ. Στο
στρατό τό 'χα μαζί μου συνέχεια καί τό διάβαζα φανερά.
Μέ βάλαν όμως κατσαδά κι ύστερα τό διάβαζα κρυφά. Σ'
ένα συναγερμό, μ' έπεσε, τό έχασα. Τό βρήκε ό μάγερας,
τό πήρα καί χάρηκα πολύ, πού δέ λέγεται.

Μόλις είδε ότι ήταν σέ μετάφραση, από ίερωμένο όρ-
θόδοξο καί μέ έγκριση τής Έκκλησίας μας, παρ' όλα αυτά
άρχισε πάλι τίς φωνές. Πετάχτε τα! πετάχτε τα! Κι' έφυγε
καί πήγε στό καφενείο κι εκεί μέ κατηγορούσε κι έλεγε,
ούτε καλημέρα νά μή λέτε στόν Τάσο, άθρησκος είναι! Έ-
γώ, δέν παραπονέθηκα, παρά παγαίνω, βρίσκω τόν παπά
καί τόν ρωτάω, δείχνοντάς του τό Ευαγγέλιό μου, μήπως
είμαι σέ αίρεση καί δέν τό ξέρω; Όχι, μέ λέει ό παπās,
καί γώ τράβηξα ήσυχος, δέν ήξερα νά παρεξηγηθώ....

* Όταν τόν ρωτήσαμε σχετικά μέ τό άν είναι καλό γιά
νά τραβήξουμε τούς νέους στην Έκκλησία νά έρχονται
ντυμένοι όπως είναι καί έξω (σκουλαρίκια κ.τ.λ.) είπε' Η
Έκκλησία δέν είναι θέατρο νά θέλει νά κόβει όσο τό δυ-
νατόν περισσότερα εισιτήρια. Σκοπός είναι αυτοί πού έρ-
χονται νά πιστέψουν ότι υπάρχει άλλη ζωή, Άνάσταση,
Δευτέρα Παρουσία, άλλιώς τί νά τό κάνης τό πλήθος,
...γιατί νά τούς καλοπιάνης νά έρχονται όπως νά 'ναι....

* * *

Γιά τήν μνήμη θανάτου καί τό μαρτυρικό του τέλος

"Ε... δέν θά 'μαστε καί απέθαντοι. Άφου υπάρχει θά-
νατος. "Ε... Μπερεκέτ' (= άρκετά) τόσο πού ζήσαμε....

Μετά τά 70 χρόνια είσαι λαθραίος σ' αυτή τή γή. "Ημα-
σταν τόσα άδέλφια, μονάχα έγώ έμεινα. Πάει τώρα, τίς πα-
χιές άγελάδες τίς φάγαμε... Για τίς άρρώστιες του έλεγε:
άν δέν έλθη ό άνθρωπος σ' αυτό τό σημείο, σ' αυτήν τήν
παρακμή μέ τήν άρρώστια, δέν μπορεί νά μπη στό νόημα.

Μετά τις άπανωτές εισαγωγές σέ νοσοκομεΐα, λίγο καιρό πρίν πεθάνει, έλεγε, ή άρρώστια καλό πράγμα εΐναι. Σέ βοηθά νά μήν άγανακτᾶς, νά εΐμαστε ύπέρ-εύχαριστημένοι πού βρεθήκαμε σ' αυτό τό έργο, νά δοξάζουμε τόν Θεό, δόξα σοι ό Θεός! δισεκατομμύρια φορές δόξα σοι, κι έκλαιγε... λέγοντας: "Άγιος ό Θεός! Ό άναμάρτητος Χριστός, τί θέλει από μᾶς; Χριστιανά τά τέλη. Ήλθε στόν κόσμο νά σώση άμαρτωλούς. Νά παρακαλάμε τόν φύλακα άγγελο, πού θά έλθη εκείνη τήν ώρα, νά μᾶς προφυλάξη από τά πονηρά πνεύματα μήν μᾶς πάρουν... *Άχ, Θεέ μου, σώσε με! Άχ, Θεέ μου, σώσε με! Έλεήμων, έλέησόν με ό Θεός!* Ή Παναγία, πού είναι σά μιá μάνα, νά μᾶς δεχτῆ στήν αύλή τών προβάτων... Κι ένῶ πονοῦσε τόσο πολύ ό ίδιος, σάν νά τοῦ πριονίζαν τό γαγγραινιασμένο πόδι, εΐχε καί τήν δύσπνοια άπ' τήν καρδιακή άνεπάρκεια, *παρακαλοῦσε γιά άλλους. Τίς τελευταΐες ήμέρες τῆς ζωῆς του, έλεγε: Άχ, Θεέ μου, σώσε τήν ανθρωπότητα! Θεέ μου, σώσε τήν ανθρωπότητα!* Δέ θέλω τίποτ' άλλο, δῶσε μου τήν δύναμη καί τό κουράγιο τ' όνομά σου νά 'χω στήν καρδιά μου...

Πέθανε στό νοσοκομεΐο ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, όπου εΐχε γίνει καί νέα εισαγωγή ξημερώματα Δευτέρας 30 Αύγούστου 2004, χωρίς νά χάση καθόλου τίς αισθήσεις του. *Ζήτησε άπ' τή γυναΐκα του, νά τῆς άσπαστῆ τά χέρια, πού τόν φρόντισαν τόσο καιρό, κι άφησε μέ εΐρήνη τό πνεῦμα του.*

Εΐθε, άγαπητοΐ άναγνώστες, τό φωτεινό παράδειγμα τοῦ πιστοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ανθρωπου τῆς προσευχῆς, Άναστασίου, νά μᾶς ενισχύση, ὥστε καί έμεΐς νά ζήσουμε έδῶ στήν γῆ, μέ σωφροσύνη, δικαιοσύνη καί γνήσια εὐσέβεια.